

„Proletáři všech zemí, spojte se!“

DIALOG

OTÁZKY * ODPOVĚDI
KOMUNISTICKÝ LIST

ČÍSLO 385

DUBEN 2025

ROČNÍK 36

ŠÍŘENÍ VÍTANO

A jaké jsou přílohy v dnešním Dialogu?

Příloha č. 1

"Nádherná Amerika" - osmá část seriálu - s. 25

Příloha č. 2

"O úloze osobností v revolučním hnutí" - s. 29

Příloha č. 3

"Nikdo nebude zapomenut..." k 80. výročí osvobození vlasti od nacismu Rudou armádou - s. 37

Příloha č. 4

"Nespočetné války USA a NATO ..." - s. 44

Naši čtenáři se v poslední době - obzvlášť po zveřejnění složení vedení Hnutí „Stačilo!“ a neférovým komentářům masmédií, ptají: **Proč není předsedkyně komunistické strany v čele, a dokonce ani ve vedení tohoto uskupení před volbami?**

Na takové a jim podobné dotazy předsedkyně Kateřina Konečná sdělila následující: „Vysvětlení je na-prosto jednoduché. Zákon v České republice neumožňuje být členem dvou politických stran zároveň.“ A dodává: „Kdybych chtěla být volena do čela Stačilo! musela bych vystoupit z KSČM.“

K šíření dezinformací o postoji Kateřiny Konečné pravicovými médii říká: „Překvapilo mě, že tuto obecně známou věc novináři (dokonce ti, které musíme platit z našich poplatků) buď neví, anebo dělají že neví, aby mohli vnášet neklid mezi naše voliče.“

Ptáte se, proč to vlastně dělají a předsedkyně na to reaguje: „Řekla bych, že z blbosti to určitě nedělají, ale že je to součástí širšího cíleného útoku tak, aby nám zamezili překreslit politickou mapu.“

A jak tedy mají naši sympatizanti a voliči reagovat?

„Pro komunistickou stranu a naše voliče se nic nemění. Platí vše, co schválil výkonný a ústřední výbor KSČM v souvislosti s působením našich kandidátů na kandidátkách hnutí Stačilo!“ říká Kateřina Konečná a dodává:

„...I toto vnímám jako součást tažení proti návratu komunistů do Sněmovny. Vládní hlásné trouby vydávající se za novináře totiž zjistili, že na Stačilo! ani na KSČM nemohou absolutně nic použít. Žádné kauzy, žádné přešlapy. Jen se snaží mezi nás vrazit klín tak, abychom energii věnovali na plané debaty a dohady mezi sebou - a tím pádem neměli čas na prezentaci našeho programu, našich kandidátů a na výjezdy do regionů a práci na sociálních sítích.“

Závěrem předsedkyně ÚV KSČM dodala:

„Již v roce 2021 jsem slíbila, že KSČM dovedu do poslanecké sněmovny hlavní branou. Tak to je, a tak to bude. A že po nás budou štěkat a snažit se nám v tom zabránit? To bezejeden na nás, jak odolní zvládneme vůči těmto nepřátelským útokům být.“

Chtějí v nás vyvolat pochyby. To ukazuje, že naše cesta je správná. Nenechme se od nich rozdělit!“

Vysvětlení k otázce absence komunistů ve vedoucích funkcích Hnutí „Stačilo!“ je tím tedy asi jasné a srozumitelné už všem. A děkujeme za ně! To, že se objeví další související otázky s naší účastí na hnutí „Stačilo!“ je zřejmé. Bude čas i prostor si je postupně vyjasnit.

Zachovejme při jejich objasňování klidnou hlavu a nepodléhejme zbytečně panice.

Redakce Dialogu

**Vy se ptáte...
...my odpovídáme**

Koukám na internetu (který si platím, a ne na ČT – to, abych nemusel platit poplatky dvakrát) na jednání našeho nejvyššího zákonodárného orgánu... a najednou šlus?! Že by zasáhl do jednání ČEZ?

Ne! To jen sněmovna začala jednat utajeně!

O čem? No přeci o obraně. A on nám někdo hrozí? No nedivil bych se... Když tady 15 let štveme a pomlouváme národy Ruské federace (nemluvte mi Koudeľka o Novičoku a Vrběticích, dokud nic neprokážete), tak bychom se asi nemohli moc divit. Nakonec klasik říká:

„Vy myslíte, že to císař pávek takhle nechá být? To ho málo znáte. Vojsa s Turky musí být. Zabili jste mně strejčka, tak tady máte přes držku. Válka jest jistá. Srbsko a Rusko nám pomůže v té

»Fuj, to sem se lek!«

válce. Bude se to řezat. Může být, že nás v případě války s Turkem Němci napadnou, poněvadž Němci a Turci drží dohromady. Jsou to takový potvory, že jim není v světě rovno... A už to půjde. Válka bude, víc vám neřeknu.“

Ale pokud má být obrana věcí každého občana pak nechápu ty zavřené dveře?

Že by opět o nás bez nás? Za ten můj dlouhý život člověk sem tam občas něco pochytil a zná, ale marně si lámu hlavu, co že to tak tajného musí (mnou zvolení poslanci) přede mnou tajit? Že by zase nějaké utajené pistolky na poslaneckém WC, nebo znásilňování ve stylu Ferry, či se snad jednalo o spodním prádle poslankyň...

No nic, přepnul jsem to na tenis, ale šrotování v hlavě nepřestávalo...

Tak, kolik máme vojáků – víme; kolik z nich udrží moč i meč – taky; že máme nejvíce generálů na jednoho obyvatele na světě – vědí všichni; kolik máme stíhaček ví i děti v první třídě, kde se učí počítat do pěti; kolik tanků vidíme ve vojenských opravárnách taky; že to zbrojení stojí nepředstavitelné prachy – víme taky všichni, a že jsou to vyhozené peníze věd i kuchařky ve školní jídelně, které každý měsíc stěží doma vyjdou...

Nebo, že by se snad obnovili jednotky Civilní obrany či začali nabírat rekruty již od 16 let s milionovým Danajským darem, jak si někteří pomatenci přejí uzákonění spodní hranice volebního práva?

Pokračování na s. 7

Návrat k vědeckým pramenům revoluční teorie a praxe (16)

Na otázky Dialogu odpovídá RSDr. František Ledvina

Františku, když jsi mi naznačil, že bychom mohli tento seriál věnovat i náboženství a politice, musím se ti k něčemu přiznat. Nevybavili se mi takzvaně na první dobrou věhlasní teologové, filozofové a politologové, nýbrž dvě postavy z Dumasova románu Tři mušketýři – kardinál Richelieu a král Ludvík XIII.

Nepochybně v pozadí hrdinných soubojů králových mušketýrů, ale také lásek krásných i proradných žen byly taktéž náboženské a politické zájmy. Proč se tyto zájmy v dějinách, nejen francouzských, většinou křížily a často se kříží i dosud?

Politické a náboženské zájmy se kříží tam, kde není vládnoucí část společnosti jednotná a konkuruje si navzájem. V souladu s tím se rozděluje i náboženství a politika. Vzpomenutý kardinál Richelieu měl za úkol vládnoucí moc a náboženství, jejich rozdílné zájmy, ve Francii sjednocovat. Proto se stal prvním ministrem královské moci i hlavou moci církevní; představoval obojí.

Později přišla církev na to, že je účinnější a pro ni výhodnější podílet se na společenském zřízení prostřednictvím politických stran a svých „loutek“ oblečených do civilu a podle potřeby s nimi manipulovat a střídat je. Po druhé světové válce už církev přímo do politiky nevstupuje. Jej zájmy v rámci politické moci například u nás aktuálně prosazovali a prosazují Nečasové, Bendové, Kalouskové, Jurečkové a jiní. Když jim pak lidé, voliči, přestanou věřit, postará se církev, nikoli však nesmiřitelně s vůlí státní moci, aby byli vystřídáni novými tvářemi.

Církev je pevnou součástí kapitalistických výrobních vztahů, a proto je více či méně stále jejich ochráncem. Stejně jako před tím celá staletí chránila vztahy feudální. Tehdy byla největším feudálním vlastníkem půdy v Evropě. I teď jí u nás patří více zemědělské půdy než Babišovi či jemu podobným. Nečasova církevní restituce i Fialův konkordát jsou jen nástroje k posílení církví coby opor kapitalismu.

V čem jsou si náboženské a politické zájmy blízké, ale také vzdálené?

Politika se formovala ve značné míře na půdě náboženství. Někdejší rody

v raných dějinách spravoval stařešina či náčelník včetně náboženských obřadů. Ve slovanských jazycích to naznačují také slova kněz a kníže mající stejný slovní základ. K výrazné obsahové odlišnosti těchto slov došlo později. Původní mocnář, tedy stařešina či náčelník rozmlouval s lidmi i božstvy. Tlumočil bohům přání lidí a lidem rady bohů. Ve skutečnosti však za poselství bohů vydával své myšlenky, rady, svou vůli, a proto se stával jakýmsi prorokem. Při rozpadu prvotní pospolitosti, hlavně v důsledku ekonomické činnosti, zejména dělby práce a specializace a s nimi spojeném vznikem tříd,

v nich šlo, parafrázováno s „klasikem“, o peníze až v první řadě.

Například?

Například křížácké či husitské války nebyly koneckonců bojem o charakter náboženství, ale zápasem mocensko-politických a majetkových zájmů uvnitř církve a šlechty. I pozdější spory katolíků a protestantů odrážely boj církve i feudální šlechty s rodící se buržoazií.

Ani Josef II. nebyl proti náboženství; jeho reformy zestátnily katolickou církev jen proto, aby pokorněji sloužila jeho státu.

I věřící Masaryk nebojoval s náboženstvím, s vírou, ale s církevní mocí. Jeho pozemkovou reformu, která postihla také církev, podporovala buržoazie ve snaze zmocnit se církevního a šlechtického majetku.

To všechno byly pouze konkurenční boje mezi mocnými. Odehrávaly se často na náboženské půdě, protože náboženství bylo většinou jedinou organizovanou silou. Nešlo v nich o nadpřirozené bytosti, ale především o ekonomické a mocensko-politické zájmy.

Tyto zájmy nemohou být asi vyjádřeny jinak, než náboženskými nebo politickými idejemi. Jakou roli přitom sehrávají církev či politické strany, hnutí a podobně?

Náboženské i politické ideje jsou pouhým praporem, pod kterým se vedou zejména hospodářské a politické boje. Politické strany a církve tímto praporem většinou jen mávají. Hospodářský a politický boj vládnoucích tříd vede za ně státní aparát: úřady, policie, armáda a podobně. Na rozdíl od potlačených tříd, které jej musí převážně vést bezprostředně samy, osobně. Roli církve v těchto bojích vyjádřil jasně T. G. Masaryk: „Trůn podporuje oltář a oltář podporuje trůn.“

To, že si občas konkurují, je jen plodem i podmínkou jejich blízkých zájmů. V zásadních otázkách se vždy shodnou.

Marxismus se ale netají s dočasnou společenskou existencí náboženství a církví i politiky, včetně jejich stran a aparátů. Nejedná se, jak se mnozí domnívají, více o přání, které bývá otcem myšlenky, než o seriózní závěr vědeckého poznání, k němuž se marxismus hlásí?

Marx charakterizoval náboženství jako „opium lidstva“. Úkolem nábožen-

O náboženství a politice

začal tradiční vůdce účelově prosazovat s pomocí bohů i své ekonomické zájmy. Určité podobnosti toho nastínil spisovatel Alois Jirásek v pověsti O Libuši.

Když se v době rozpadajícího matriarchátu, znaku prvotní pospolitosti, začali bouřit bohatí muži a volali „běda mužům, kterým žena vládne“, poslala je kněžna Libuše, aby jí vyhledali ženicha.

Jako průvodce jim dala koně, který je dovedl tam, kam na něm jezdila za Přemyslem tajně randit. Vypadalo to jako zájem bohů, ale bylo to Libušino přání, motivované zachováním si svých mocenských zájmů.

A tak předkové budoucí šlechty museli své mocenské zájmy načas utlumit a podřídit se Libuši, která svou vůli zaštitila proroctvím.

Takže?

Mocensko-politické a náboženské zájmy mohou si být blízké i vzdálené. Podle toho, jak jsou si blízké nebo vzdálené ekonomické a mocenské zájmy jednotlivých tříd a jejich skupin.

Politika a náboženství jsou jen odrazem těchto zájmů. Názorně vyjádřeno: Ve šlechtických rodech bylo běžné, že jeden syn spravoval majetek a dělal politiku, druhý vojenskou kariéru a třetí se stal vysokým církevním hodnostářem. I když se jejich individuální zájmy lišily, ty třídní byly shodné. To ale neznamená, že mezi církví a státem nedocházelo k rozporům, dějinným střetům. Vždycky

ství totiž bylo utiřit nespokojené, dát naději beznadějným. „*Je to duch bezduché společnosti, cit bezcitného světa*“, charakterizoval náboženství Marx.

I proto usiloval o vytvoření lepší, zdravější společnosti, než byla ta, ve které žil. Takové, která opium nepotřebuje.

Náboženství vzkvétalo a rozšiřovalo se v sepětí s politickou mocí. Vždy bylo a dosud je jejím nástrojem, nebo také pomocníkem odporu proti ní. Bez toho by nemělo svou sílu a vliv. Se zánikem třídního rozdělení společnosti ztratí náboženství svůj společenský význam a stane se individuální zvláštností jedinců. To není přání marxistů, to je ne-

zvrtný proces sekularizace, objektivně vyvolaný společenským vývojem a s ním spojeným poznáním. Jakmile náboženství přestane sloužit vládnoucím třídám, stane se zbytečným. A stejně tak třídy: ztratí-li svoji společenskou roli, odumřou a spolu s tím přijde o svůj společenský význam i politika. Protože třídy, jejich strany či aparáty historicky nebyly a dosud nejsou ničím jiným, než nástrojem prosazování a obhajování ekonomických zájmů těchto tříd. Tmelem uvažované budoucí beztrždní společnosti bude podle marxistů práce a vědění, zejména jejich tvořivý potenciál, přinášející člověku uspokojení. Tmelem spo-

lečnosti nebudou různobarevní politici, opírající se o peníze jiných, a náboženští „proroci“, vydávající se za posly nadpřirozených bytostí. Pokud by tomu tak mělo být na věky věků, vyspělá společnost začne degenerovat a nepřežije. Avšak pud sebezáchovy lidstva jednou člověka od politiky a náboženství osvobodí.

A že tomu mnozí nevěří? Ve středověku by v nemocenské či důchodové pojistně nebo bezplatné zdravotnictví také nikdo nevěřil. Proto jsem optimista, i když se toho nedožiji.

(Pokračování příště)
Připravil Stanislav Zeman

Po několik generací se ve výuce marxistické filozofie setkávaly statisíce lidí při zjednodušeném výkladu zákona negace-negace s vysvětlením, že vývoj probíhá „*po spirále*“. Počalo to už u Hegela, jako přirovnání to občas použili i Marx a Engels. Lenin jednou při odmítnutí myšlenky vývoje v kruhu také použil obrat „*tak říkájící po spirále*“, a tím se stala pro mnohé vykladače marxismu spirála neotřesitelným dogmatem. Ti, kteří se spokojili s jednoduchým vysvětlením si to pamatovali, ale ti, kteří o věcech přemýšleli, pochopili, že se nic konkrétního po spirále nevyvíjí. V jejich očích to zpochybňovalo dialektiku, a s ní i marxismus, jehož je dialektika teoretickým základem. Jak je to tedy doopravdy?

Negace-negace je jen jednou z mnoha stránek vývoje. Není stejnou nutností jako jednota a boj protikladu či přeměna kvantity v kvalitu vývojovým skokem. Je jen nahodilostí či zvláštností. Negace všeho konkrétního je univerzálním zákonem. Nic není věčné. Vše, co již není schopno dalšího rozvoje, vývoj nepřebírá.

Žádná negace však není absolutní.

Ty stránky existujícího obsahu, které rozvoje schopny jsou, se v jiné formě opakují dále. Ale negace-negace, tedy návrat k něčemu, co již vývoj v minulosti zavrhl, obecným zákonem není. To je vždy spíše výjimkou. Zákonem je jen to, že pokud k tomu dojde, nemůže se zpět ve vývoji vracet celek. Vracet se mohou pouze jeho jednotlivé stránky, prvky či znaky, protože pro vše ostatní se změnily podmínky. To platí pro vzestupnou i sestupnou linii vývoje. Rozdíl je jen v tom, že při vzestupné vývojové linii dochází k rozrůžňování existujícího, ke změně jednoduššího ve složitější, zatímco při sestupné linii je tomu naopak.

Pro vykladače zjednodušeného marxismu však byla spirála krásným příkladem: „*Třídní společnost je jen přechodným vývojovým stupněm, po němž se*

v důsledku zákona negace-negace společnost nutně musí vrátit na vyšší úroveň ke společnosti beztrždní. Zákon je zákon.“ Jenže ono to tak není.

Pokud by takové spirála skutečně byla zákonem, pak by jednou nová, beztrždní společnost musela znovu projít otrokářstvím, feudalismem i kapitalismem, ov-

Marxismus a „spirála“

šem na vyšší úrovni. A to je nesmysl. Nic se takto nevyvíjí. Nezbytnost jakýchkoliv návratů či opakování ve vývoji tvrdě kritizoval Lenin s tím, že nám „*takové představy po staletí vtlouká do hlavy neustálý koloběh života v přírodě*“. Ale neživá příroda, společnost, myšlení ani výtvo-ry lidí žádnému koloběhu nepodléhají. Představy o vývojové spirále jsou podobné Hegelovým úvahám o triplicitě, které také Lenin odmítal jako „*pozůstatek hegelianismu, z něhož se marxismus konec konců zrodil*“.

Vývoj nelze vtěsnat do žádné křivky. Vzniká bojem neustále se měnících protikladů. Byla by to příliš složitá, kostrbatá čára a nemohla by být jedna. Vývoj je plný stagnací, vzestupů i pádů, vzrůstu i zániků z nich vzniká nové, neustále se rozrůžňující i sblížující. Každá nutnost se v něm prosazuje cestou nahodilostí, každý účinek v něm mění své příčiny a vytváří příčiny nové. Svět je procesem rozpadajících a spojujících celků i částí, z nichž každá má nekonečné množství stránek, vztahů, vlastností i rozporů. Je to chaos, v němž vzniká řád, aby se opět mohl stát chaosem. Vše vznikající si vytváří své vlastní zákony i zákonitosti, podobné jiným i rozporné s jinými.

A v tomto nepřehledném kvasu vývoje vládnou jen nejobecnější zákony: Jednota a boj protikladů, a také kvantitativní změny vedoucí ke změně kvality. Negace-negace sama o sobě zákonem není. Nemusí k ní docházet, ale jen může.

Zákonem je jen to, že když k ní náhodou dojde, pak nikdy nemůže být absolutní, ale vždy je jen dílčím či částečným procesem, vedoucím k rozrůžňování světa. Ke vzniku kvalit vyšších negace-negace sama o sobě nestačí. K nim je zapotřebí spojených procesů synergie a emergence, při nichž společně vznikají vyšší formy hmoty i vyšší formy jejího pohybu. A ty nevznikají negací-negace, ale v procesech konvergence a divergence. Jenže

tím už se klasický marxismus nemohli zabývat, protože zemřeli dříve, než byly tyto procesy objeveny a pojmenovány. Pro jejich následovníky to však, ke škodě věci, bylo většinou „*nemarxistické*“.

Vše pozitivní je stejnou měrou negativní a naopak. Tuto Hegelovu myšlenku převzali Engels i Lenin.

Je obsažena i ve staré lidové moudrosti: „*Všechno zlé je k něčemu dobré.*“

Platí to i o Hegelovu zákonu negace-negace. Pozitivní bylo, že odmítl staré mechanické představy vývoje v kruhu, tam a zpět, nebo po stoupající či jiné křivce. Správně postihl i vývojovou tendenci k rozrůžňování světa a negaci všeho, co v měnících se podmínkách dalšího vývoje schopno není. Avšak na druhé straně vytvořil stejnou mechanickou představu jakési spirály, která je jen pouhou alegorií vývoje světa, jenž je jí v době existence člověka na Zemi jen občas trochu podobný.

Nic na světě se nevyvíjí po spirále. Vývoj neřídí žádný automatismus, vedoucí ke světlým zítřkům. Ani společnost se sama od sebe nepřemění v cosi lepšího. Vše se vyvíjí bojem protikladů, v němž není předem známý vítěz. Ty protiklady je nutné znát. Nelze je odstraňovat, možné je pouze měnit je s vědomím, že při tom vždy vznikají protiklady nové.

Chtěl-li lidé lepší společnost, musí pro to něco udělat, a žádná „*spirála*“ jim v tom nepomůže. A pouhé návraty také ne.

František Ledvina

Motto:

Jednání skutečného imperátora Trumpa, který chce nejen spolknout Grónsko, Kanadu, vyhnat Araby z Gazy a udělat z ní špičkové hotelové letovisko s plnými plážemi turistů, ale i ukončit válku na Ukrajině.

Právě snaha o ukončení války na Ukrajině (při ovládnutí jejich surovinových a energetických zdrojů)

a údajná (vytlaná) hrozba z Ruska, vyvolala nejen iniciativu „Koalice ochotných“ válekytvců, ale i hysterické, horečné zbrojení.

Na všem by přitom Trump a jeho stát, chtěli a měli obrovsky vydělat. Skutečný podnikatelský a politický predátor ví, co chce, a jde za tím.

Zdeněk Košťál

Manipulativní propaganda koalice válekytvců a militarizace Evropy

Poté, co D. Trump, nově zvolený prezident USA, začal rázně prosazovat **ukončení války na Ukrajině**, aby tak otevřel cestu k míru, začaly v EU i u nás, určité i když pod silným vlivem po desetiletí působícího US-Bidenismu, značně opatrné změny v hodnocení této války. Její ukončení bylo do té doby ze strany Zelenkého a jeho fanatických podporovatelů a spojenců z USA a EU, **bez úplné porážky Ruska, absolutně nemožné. Porazit Rusko za každou cenu, bylo nepřekročitelným dogmatem** pro tzv. (ne) „svobodný a demokratický“ svět. To platilo jak o administrativě J. Bidena, tak o politické reprezentaci EU, s výjimkou politického vedení Maďarska (Orbán) a Slovenska (Fico).

Militantní antirusismus se stal **dominantní ideologií**, mantrou **válekytvců**, „pseudodemokratů“, **válečných štváčů** sloužících politice **porobení si, „tunelování“ (přírodních energetických zdrojů) Ruska a zachování unipolárního světa**, za každou cenu. Onoho „světového řádu“ **při totální nadvládě imperialismu USA**, jež by měly a mají mít rozhodující vliv na dějinný proces 21 století. Pod oním heslem, platícím i zde: „Amerika“ vždy až „na prvním místě“. Dvacáté první století mělo tedy být stoletím Americkým, unipolárním při nadvládě Spojených států amerických. Mnozí politologové (i geografští politologové, vojenští analytici, analytici mezinárodních vztahů atd. atd.) se dnes již této, spíše fikce nemohou zbavit a žijí s ní naplno i nadále.

Máme-li postihnout **podstatu a charakter této války**, pak z hlediska vývoje kapitalismu (obnoveného kontrarevolučními převraty i v bývalých socialistických zemích) **jde o válku, mezi kapitalistickými státy ve fázi imperialismu, o imperialistickou válku**. To platí nejen pro „hlavní hráče“ a inspirátory této války. Pro Spojené státy a evropské imperialistické velmoci, zvláště v EU. Konkrétnější orientaci v této problematice nám pomůže poznání a respektování skutečných, zvláště hlubinných příčin vlastního vzniku a rozvoje této války.

To, co chybí u naprosté většiny různých analýz a prognóz o válce na Ukrajině, je poctivý přístup, pravdivá interpretace skutečných příčin této války. Namísto toho se setkáváme především, a hlavně s **totálním ignorováním**, „nechápaním“ nebo přesněji řečeno, s cíleným **odmítáním takové prezentace. Pravda je zcela jasně na překážku. S manipulativní propagandou** nejen států EU, **nemůže koexistovat.** Všichni ti nejen vrcholní politici, ideologové, vysokoškolští pedagogové, novináři a jiní publicističtí propagandisté, **cílevědomě klamou a manipulují s fakty a s vědomím veřejnosti**, právě v těchto otázkách. **Odkrývat, postihnout skutečné příčiny války na Ukrajině, psát a mluvit o nich, je totiž pro oficiální politiku EU a jejich národních států, naprosto nemožné, nepřijatelné, ne-li zločinné.** Fakticky znemožněné, zakázané. Kdo by tak chtěl konat a „nedej bože“ tak konal, byl by označen za agenta Moskvy, ruského švába, zrádce.

V čem tedy spočívají skutečné příčiny války proti Rusku na Ukrajině?

Ve zcela podstatných a závažných věcech. Šlo a jde především o naprosté nerespektování dohod mezi SSSR, USA a Německou spolkovou republikou o nerozšiřování NATO na východ. O eskalaci nátlaku při zásadním omezení obranyschopnosti Ruska a jeho možném napadení.

Ano **USA a země EU, se svým vojenským paktem NATO, porušily uzavřenou dohodu o nerozšiřování NATO na východ** (jež je falzifikátory dějin tolik zpochybňována) a nezadržitelným způsobem, se urychleně posouvaly na Východ, až k hranicím Ruska. **V roce 1999 se členskými zeměmi NATO staly Česko, Maďarsko a Polsko. V březnu 2004, krátce před summitem v Istanbulu, vstoupilo do NATO Estonsko, Lotyšsko, Litva, Slovensko, Slovinsko, Bulharsko a Rumunsko. V Bukurešti v roce 2008 byly ke členství v Alianci přizvány Chorvatsko a Albánie** (oficiálně byly připojeny **v dubnu 2009**).

Ukrajina a Gruzii bylo přislíbeno přijetí do Aliance v budoucnosti. Černá Hora je členem aliance od června 2017, Severní Makedonie od roku 2020. Dnes je tato smyčka rozšířena o Švédsko a Finsko.

Takže některé důležité dohody a pravidla, prý pro „nejdemokratičtější“ země na světě, nemusí platit a neplatí! Zvláště, je-li **třeba mít Rusko v kleštích, ve smyčce**, pod kontrolou. Fakticky **obklíčené vojenskými základnami NATO**, kdy rakety s jadernými náložemi budou potřebovat jen minuty, na „vymazání Moskvy“ z povrchu země. „**Svobodný svět**“, **při dominanci imperialismu a neokolonialismu USA**, přeci může a musí jednat vždy podle sebe „svobodně“ a natolik sebevědomě, tj. bezohledně, že nic na světě pro tohoto „hráče“, pro tento „svět“ - co by jej omezovalo - neexistuje.

Speciální vojenská operace – důsledek agresivity USA, EU a NATO

Speciální vojenskou operaci můžeme, jako **sebeobrannou akci Ruska**, pochopit, když víme nejen o pozadí jednání v otázce sjednocení Německa v roce 1990, ale zejména o tzv. Kubánské raketové krizi z roku 1962, kdy mohla neústupnost USA vést až k jaderné válce. **Spojené státy totiž v žádném případě nechtěly připustit, aby měly v blízkosti svých hranic jakoukoliv cizí vojenskou základnu. Natož s raketami.** Přestože šlo ze strany Kuby o zajištění její obrany, před další možnou agresí USA, po agresí v „Zatoce sviní“. Spojené státy však nadále počítaly s eliminací této „komunistické“ země, nepřijatelné pro americký kontinent na severu i na jihu.

Tedy, **pokud šlo a jde o USA, pak v blízkosti jejich hranic nesmí být nikdo!** Ony však **mohou mít základny s raketami kdekoli na světě.** Byl to tehdy **Kennedy**, kdo přivedl **svět na pokraj jaderné války.** Přikláněl se k válečnému řešení, cestou bombardování Kuby. Nakonec rozhodl o její blokádě, což rovněž představovalo nezákonný, válečný akt. Byl to tehdy Sovětský svaz, kdo krizi vyřešil, že

rakety byly odvezeny zpět, základna byla zrušena. Dnes je to pro USA a ostatní země NATO nepřijatelné. Ukrajina musí být v NATO včetně jeho vojenské základny. Taková je už vysoce riziková bezohlednost, hegemonia onoho imperialistického, údajně „svobodného světa“.

Vraťme se k **válce USA a EU (NATO)** proti Rusku **na Ukrajině. Svými kořeny sahá do počátku 90. let. Tedy nejen do roku 2008, kdy dostala Gruzie a Ukrajina nabídku ke vstupu do NATO.**

Jejím **bezprostřednějším impulzem** se stal **rok 2014**, kdy Spojené státy, na nejvyšší politické úrovni (viceprezident J. Biden, náměstkyně ministra zahraničí Nulandová s americkým velvyslancem na Ukrajině Gefferyem Pyattem) zorganizovaly a zaplatily (stálo to jen pět miliard USD), **násilný (neonacistický) převrat na Majdanu.**

To následně vedlo k drsnému **omezení práv Rusů** (zákaz ruského jazyka aj.) - **ukrajinských občanů na východě Ukrajiny** (Luhansko a Doněcko, Krym) a k jejich **terorizování**. Řešit to měly **Minské dohody**, garantovány vedle ukrajinské vlády Francií a Německem.

Zde ještě pár slov k prezidentu **Zelenskému**, který ještě, než se stal prezidentem, byl příznivě nakloněn usmíření mezi Rusy a Ukrajinou. Dokonce i hájil své Ruské spoluobčany, když Porošenko zakázal ruský jazyk na školách a na veřejných úřadech. „**Rusové a Ukrajinci jsou bratři.**“ A když byl zvolen, jeho první slib byl ten, že **ukončí válku na Donbasu. Řekl to jasně, při svém prvním, inauguračním projevu v parlamentu. Američané si ho vzali stranou a vysvětlili mu, že na Ukrajině nevelí on, nýbrž oni.** A zabránili mu zavést Minské dohody tak, aby udržovaly vysoké napětí s Ruskem. Protože Američané chtěli donutit Putina k invazi na Ukrajinu. Ještě 6. února, 2 týdny před invazí se Macronovi podařilo ze Zelenského vymámit slib, aby konečně zavedl Minské dohody a ukončil tak bombardování Donbasu. Ale hned 8. února 2022 někdo ve Washingtonu zvedl telefon a den na to, Zelenskyj změnil názor. Tak Kyjev oficiálně oznámil, že nehodlá dodržet Minské dohody... Tedy ten, který Zelenského kontroloval, válku chtěl. Chtěl, aby Rusko vtrhlo na Ukrajinu! Takže Zelenskyj mohl zastavit válku tím, že by přestal útočit na obě autonomní republiky, bombardovat Donbas. A válka nemusela být. On však bombardování nezastavil. Takže **nakonec došlo na válku, naprogramovanou Američany již v roce 2014.**

Zvláště podle Minsku 2 (jehož závěry byly dokonce potvrzeny RB OSN), měla **existovat** pro ruskojazyčné regiony na východě Ukrajiny, **autonomie**. Tyto dohody však byly jen klamným gestem ukrajinské vlády, řízené USA a ze strany EU – Francie a Německa. **Nikdy neměly být plněny** i podle přání vrcholných politiků USA a EU.

Proč? Přeci proto, že mělo být Rusko vtaženo do války na Ukrajině, oslabeno

no a ochromeno při zkáze Ukrajiny. Dokonce se počítalo s tím, že se Rusko nebude bránit a nechá Ukrajinu západním velmocem napospas, pro jejich vojenské základny NATO. **Šlo tedy opět o podraz ze strany válekyčtivého Západu.** Jak to později přiznala premiérka Německa A. Merkelová. Šlo o získání času na vyzbrojení Ukrajiny na konfrontaci s Ruskem. Neplněním dohod a pod tlakem sankcí proti Rusku, včetně reálné hrozby, že ukrajinská vláda předá, Ruskem pronajatou (do roku 2042) námořní vojenskou základnu na Krymu (v Sevastopolu), Spojeným státům (NATO). **Po odmítnutí (ze strany USA a EU) všech pozitivních návrhů Ruska k jednání, bylo z jeho strany rozhodnuto, zahájit v únoru 2022 „Speciální vojenskou operaci“.** Tak začala bezesporu **vyprovokovaná Vojenská speciální operace a s tím válka NATO – USA a EU, proti Rusku na Ukrajině.**

Jak je dnes známo, i toto bylo možné **zastavit v březnu 2022, dohodnout příměří**, jak o to usilovala Ruská federace jednáním mezi Putinem a Zelenským. Nedošlo k tomu, bylo to **ze strany stoupenců agresivních, válekyčtivých sil v USA, Velké Británii a EU bezohledně zmařeno.** Vyjednavatelem této podlosti byl premiér Velké Británie Johnson, který přemluvil Zelenského a vyjednavací tým Ukrajiny, že dohoda nesmí být podepsána. **Bylo třeba poslechnout, porazit Rusko, tedy bojovat do posledního Ukrajince!** A tak je zde, „díky“ Anglosům Bidenovi a Johnsonovi doposud minimálně 600 tisíc mrtvých a raněných Ukrajinců. „Bůh žehnej“ Spojeným státům a Velké Británii.

Mír na Ukrajině a „Koalice ochotných“ - válekyčtivých

Po sobotním (15. 3. 2025) **virtuálním jednání se světovými státníky** řekl **britský premiér Keir Starmer**, že takzvaná „**koalice ochotných**“ (asi 25 zemí) **vypracuje plány, aby pomohly zajistit Ukrajinu.** Hovořil i o budování ukrajinské obrany a ozbrojených sil. **»Budeme budovat vlastní obranu a ozbrojené síly Ukrajiny a budeme připraveni v případě mírové dohody na nasazení jako „koalice ochotných“, abychom pomohli zajistit bezpečnost Ukrajiny na zemi, na moři i na obloze,«** cituje Reuters **Starmera.** Podle téže agentury, prezident **Volodymyr Zelenskyj**, jenž se jednání zúčastnil, na síti X napsal, prohlásil, že **je třeba definovat jasný postoj k bezpečnostním zárukám a pokračovat v práci na kontingentech, které podle něj vytvoří základ budoucích evropských ozbrojených sil.**

„**Koalice ochotných**“ podle nového, britského premiéra **K. Starmera** („socialisty“ a „demokrata“), chce fakticky pokračovat ve válce do porážky Ruské federace. Nový premiér je **tedy, skutečným následovníkem svého věrolomného předchůdce B. Johnsona**, který „přesvědčil“, donutil vyjednavče o ukončení války (krátce po jejím započetí), aby příměří nepodepsali.

Fiala: „**Já jsem informoval o námi zprostředkovaných právě probíhajících dodávkách munice na Ukrajinu. Nesmíme nechat Ukrajinu padnout.** Takové jsou závěry **dnešní videokonference**, kterou svolal Keir Starmer,“ napsal premiér.

Vztahy s USA se vylepšují a Ruská federace má nyní jiného ústředního nepřitele. Stal se jím Londýn, který pod vedením premiéra K. Starmera mobilizuje evropskou pomoc napadené zemi a obranná opatření proti agresivnímu Rusku.

Situace se však záhy začala měnit. **Macron hostil ve čtvrtek (24. 3. 2025) v Paříži summit**, na němž se **sešly desítky lídrů evropských zemí**, včetně Česka a také zástupců NATO a Evropské unie. Cílem bylo přesvědčit spojence o životaschopnosti plánu a získat jejich podporu. Výsledek ale ukázal velké rozdíly v přístupu evropských zemí k otázce Ukrajiny. Mnohé státy, včetně Německa, poskytly skeptický postoj a odmítly se k iniciativě připojit bez jasného závazku ze strany USA. Itálie jasně prohlásila, že se vojensky na Ukrajině nebude angažovat.

„**Evropa si uvědomuje, že bez americké podpory nemůže takový plán uskutečnit,**“ píše The Wall Street Journal. Absence Spojených států, kdy se je-

jich zahraniční politika zaměřuje spíše na vlastní priority a odklon od evropských závazků, tak fakticky **pohřbila naděje Francie a na realizaci Macronovy vize. Debata o vyslání vojáků mírových sil na Ukrajinu je stále předčasná, řekl** ve čtvrtek podle ČTK český premiér **Petr Fiala**. „Téma je ve vzduchu, ale není na stole,“ uvedl. Všechny státy podle něj nejprve potřebují znát podrobnosti případného příměří, ale třeba i status jednotek, které by na Ukrajinu vysílaly.

„To jsou všechno otevřené otázky, na které nemáme odpovědi,“ podotkl premiér. Český prezident **Petr Pavel** dal nedávno najevo názor, že **čeští vojáci by se na podobné misi podílet měli**. (*Plán Francie a Británie na vyslání evropských vojáků na Ukrajinu selhal, píše WSJ. 28. března 2025.*)

Shrneme-li uvedené, pak z toho vyplývá, že „Koalice ochotných“ chce pokračovat ve válce do porážky Ruska. Ti samí chtějí více zbrojit a prý se „bránit“ před útokem Ruska na nás. Oslabenou, naprosto nedostačtěně vyzbrojenou Evropu. Jsme na tom „opravdu zle“. Rusko má prý i zálusk – podle premiéra Fialy – a je to prý pravdapravdoucí, i na Česko. To si prý přeje „nenasytný diktátor“ Putin (je to po desetiletí šířená fráze, dodnes to také nikdo skutečně neprokázal).

Ano, a zálusk i na Česko.

Fialova válkychtivá PRAVDA o nutnosti nenávidět Rusko a zbrojit i na dluh. Kdo lže?

„Co je pravda?“ – táže se Fiala a zlovolně fantazíruje, uvolňuje uzdu svému vyhraněnému antirusismu a své lži. On ví, komu slouží, a proč. Proto sděluje:

„Rusko se nezastaví. A kdo mně tedy bude říkat, že se zastaví, tak bude lhát stejně, jako si nalhával v roce 2014, že Rusko se zastaví anexí Krymu. Nezastaví!

A co víme? Že mu trvá zhruba 4 až 6 let, než se po jedné válce zvládne připravit na další.

To je čas, který máme, abychom se změnili a postavili se na nohy. A také měřítko, které nakonec určí, čím bude Evropa v budoucnu. Dámy a pánové, my se nesmíme stát morálními vítězi, hrdými ve své porážce. **My musíme vyhrát, a to ve všech významech toho slova.**

K tomu jedna poznámka na okraj. Někteří dokonce ještě dnes věří, že mír v Evropě lze zajistit pouhým vyjednáváním s Kremlem. Samozřejmě se mýlí. Diplomacie bez podpůrných ekonomických a vojenských argumentů nefunguje. **Kdo chce vyjednávat, musí mít v ruce něco,**

čím dokáže odstrašit a co představuje sílu“. (*Projev předsedy vlády Petra Fialy na 12. ročníku národní konference Naše bezpečnost není samozřejmost, 18. března 2025.*)

Pan premiér by měl vědět, o čem píše na předchozích řádcích a stránkách. Alespoň částečně to ze svého hlediska politika, o pedagogovi se snad ani nemusím zmiňovat, respektovat, formulovat své fanatické přesvědčení alespoň, trochu seriózněji. Jako vrcholný politik utlumit své emoce, svůj vyhraněný antirusismus, antislovanství, svou až „bratrskou“ sympatii k politice nespočetných agresí a válek nejvyšších představitelů, jak zvláště v poslední době, tak rád říkává – „svobodného světa“. To je dle něj bezespo-

Jak poznáš, že je to pravda?

Když to FB zablokuje, Twitter smaže, Google skryje, YT zakáže, média vycenzurují a vláda dementuje.

ru USA, EU i NATO. Onen „Západní svět“, neboli „Kolektivní západ“.

O co jde, co mám na mysli – viz příloha tohoto čísla „Dialogu“:

„Nespočetné války USA a NATO вчера a dnes“ (*Od vzniku USA a NATO dodnes*) část 1 a 2.

Hysterický projekt: Zbrojit, zbrojit, zbrojit, ať to stojí, co to stojí i na dluh

Uvedený název jsem si ve značné míře, pro jeho výstižnost, vypůjčil z rozhovoru doc. Švihlíkové a datového ekonoma Bartoně. Po jistém, mazaném kritickém přístupu D. Trumpa, na adresu členských států NATO, nedodržujících výši 2 % HDP určených na zbrojení. Podle něj by to prý mělo být spíše 3 až 5 %. To již natáhl, neboť pokud jde o USA, ty jsou na výši 3,38 % HDP za rok 2024. Tento jeho přístup, zvláště v souvislosti s problémy ukončení války na Ukrajině a kladení důrazu na větší odpovědnost Evropy v této otázce, až určitou hysterii. **Najednou se objevila hesla, že nejsme dobře vyzbrojeni, že se musí rozhodně více přidat, abychom prý odstrašily silné a agresivní Rusko.**

Musíme přeci disponovat „odstrašující silou“, abychom to Rusko „udrželi na uzdě“. Vždyť podle politického odbor-

níka, premiéra Fialy, se do nás jinak během čtyř, nanejvýš šesti let pustí. To je pravda! My přeci nesmíme prohrát. My musíme vyhrát! Tak je třeba do obrany, zbrojního průmyslu nasypat peníz. „Dát zbraně a peníze na stůl“. Kde na to vezmeme? To nějak v rámci EU, přeci zvládneme. Jak někteří ekonomové i poslanci řekli, zvýšíme daně, lidé to, pokud jde o obranu, pochopí (Žáček, Matesová, Bartoň).

Tak to vidí i válkychtivá **Ursula von der Leyen**, která na zasedání Evropské rady z 6. března, jehož se zúčastnil i prezident Ukrajiny V. Zelenskyj, představila **plány EU na posílení obranných kapacit. Vyhlásila velké vyzbrojení zaměřené proti Rusku.** A její přístup byl víc než „velkorysý“. Auditorium slyšelo, že **bude na obrannou výrobu – zbrojení – zmobilizováno vyčlenění finančních prostředků** (kdy bude třeba mobilizovat i národní rozpočty), **až do výše 810 miliard eur, kdy se z 2 % musíme dostat až na 3 % HDP.** V době následujících čtyř roků by se mohlo zmobilizovat až **640 miliard eur.** Tím by se do rozpočtů na obranu, v době čtyř let vložilo přibližně 1,5 % HDP. Vskutku „velkolepé“, kde se na to vezme? Půjde to na dluh. „Obrana“ Ukrajiny a západní Evropy, „svobodného“

světa za to přeci stojí.

Přitom **není pravda, že jsme v otázce výdajů na zbrojení údajně v oslabení,** oproti prý agresivnímu Rusku, jenž pro nás představuje bezprostřední hrozbu.

V této věci zde použiji argumenty, prezentované doc. Švihlíkovou:

Moderátor: Paní Švihlíková budeme se bavit o těch výdajích na zbrojení. Podle vlády do roku 2030 by mělo být v rozpočtu **minimálně 240 miliard Kč. Každé procento HDP je zhruba 80 miliard.** Můžeme si to dovolit, aniž bychom se zadlužili?

Švihlíková: Ještě před pár lety, kdybychom neinvestovali do Green Dealu, tak shoří celá planeta. Všichni zahyneme, velká hysterie. Teď máme hysterii číslo dvě, zbrojení... My tady jdeme v EU od jednoho extrému do druhého... **My dneska máme v rámci evropských partnerů NATO 470 miliard USD, když k tomu přidám USA, tak je to zhruba 1,5 bilionu dolarů. A to Rusko má jen 150 miliard.** To znamená řádově úplně někde jinde.

Tedy už v tuto chvíli jsou ty výdaje na tzv. **obranu toho seskupení NATO, 10krát větší než v případě Ruska!** A to je tedy málo? To je někde nějaká chyba. Kam to tedy máme dojít? Na 10 biliónů,

na 100 miliardů? Je třeba podívat se na efektivitu takových výdajů a tam začít, než tady harašit a přidávat stovky miliard, a další zadlužení...

Moderátor: Hovoří se o společné půjčce EU 150 miliard euro. U nás, když chceme, jde to financovat jinak než půjčkou.

Švihlíková: Proč se nikdo neptá na smysluplnost toho cíle?

EU si nejméně 15 let klade jeden hloupější, hrůznější cíl než druhý:

(1) **přijmeme lidi z různých kultur** a ono to bude báječně fungovat.

Pak (2) budeme **zachraňovat planetu tím, že rekordně zdrazíme energie a zničíme evropský průmysl.**

A teď (3) máme zase úplně jinou ideu, pro kterou se hystericky nadchneme a budeme hledat na ní zdroje... **Budeme zbrojit, zbrojit, zbrojit...**

(Viz. *Hysterický projekt: Zbrojit, zbrojit, zbrojit, ať to stojí, co to stojí, kdy na to nemáme, ale DLUHY TO VYŘEŠÍ*, kritizovala Švihlíková zbrojení Evropy.)

Ještě na **závěr pár poznámek** k jistě, docela rozšířené, avšak **falešné interpretaci, prý pozitivního přínosu zbroje-**

Dokončení ze s. 1

(Jestli si dobře pamatuji tak zfanatizovaná Hitlerjugend rakouskému malíři moc nepomohla.)

Dovedl bych si ale představit, že bude armáda situovaná kolem dokola blízko českých hranic a připravena je ubránit, že policie bude místo sezení v autech a hlídání povolené rychlosti na výpadech spíše zajišťovat pořádek a bezpečí v obcích a městech tak, aby se lidé nebáli vyjít večer na ulici s dětma na procházku, jak to dělali naši tátové a mámy, a že politici budou schopni respektovat morální kodex třetího tisíciletí bez ohledu, jestli je televizní kamery pozorují či nikoliv. Zatím jen vím, že krivule na chemické pokusy je proti většině poslanců a senátorů (o vládě ani nemluvě) úplně přímka.

Ale fakt vážně, mám dvě vysoké školy a směřuji k Žalovu, ale na nic, co by Putin s Trumpem nevěděli a muselo se to před nima tajit, jsem nepřišel.

Po chvíli jsem se uklidnil, když jsem si uvědomil, že u nás kolem Řípu se dlouho nic nikdy neutajilo a možná, než to dopíše tak už budou všichni vlastizrádci vyraženi... A tak ve víře věcí příštích a lepších jsem si vyslechl jednoho poslance, kterého neosvobodila americká armáda ale Rudá a jeho (Jaroslava Foldyny) reakce byla podle mne zcela na místě:

„Vážené kolegyně a kolegové, mluvte zde o bezpečnosti, ale ve skutečnosti jde jen o nákupy zbraní a z nich plynoucí provize. Říkáte, že vám jde o mír, protože ten, kdo masivně zbrojí, i za cenu

Divná to doba. Telefony bez tlačítek...chleba bez mouky....zima bez sněhu.

.kafe bez kofeinu... čokoláda bez cukru... pivo bez alkoholu....vztahy bez lásky....lidi bez mozku

ní (z hlediska výše jeho růstu), pro sociálně ekonomický rozvoj společnosti.

Vyjdou z diskuse mezi ekonomkami Janou Matesovou a Ilonou Švihlíkovou, v televizi CNN Prima NEWS. A připomeňme názor Danuše Nerudové.

Matesová: „Do roku 1989 ČSSR vydávalo na zbrojení 6 až 7 % HDP; Západní Evropa 4 až 5 %; ČSR před druhou světovou válkou 12 %.“ Taková je, do určité míry, přijmeme-li argumenty antisocialistických, dnešních prorežimních teoreti-

zadlužení své země, automaticky usiluje o mír...? Vážení, pokud tohle vaše tvrzení platí, tak největším mírotvůrcem v historii lidstva byl Adolf Hitler.

Ale to jen tak na okraj. Chci totiž mluvit o něčem jiném... Chci mluvit o lidech, protože jakékoli zbraně jsou k ničemu, když nejsou lidé, kteří by s nimi bojovali. A přesně v takové situaci se dnes nacházíme... Lépe řečeno - přesně v takové situaci se dnes nacházíte...

Znám totiž spoustu lidí, kteří jsou připraveni, nasadit život při obraně svého domu a své rodiny, ale neznám jediného člověka, který by byl ochoten, nasadit život za paní Černochovou, za paní Pekarovou, za pana Fialu, za pana Rakušana, za Petra Pavla, nebo třeba za pana Lipavského. A proč tomu tak je?

No přece proto, že politický režim, který jste zde SPOLU vytvořili, lidé vnímají jako režim nepřátelský, jako režim, od kterého jim hrozí nesrovnatelně větší nebezpečí než od Vladimíra Putina, Si Ťing Pchinga a Donalda Trumpa dohromady.

Jediná skutečně efektivní investice do naší bezpečnosti proto nespočívá v nákupu válečného šrotu, ale ve vybudování důvěry lidí v to, že jejich země, je skutečně jejich zemí.

Ptáte se, jak to udělat? Já vám poradím. Přestaňte lidem nadávat a urážet je. Přestaňte se lidem vysmívat, přestaňte je poučovat, přestaňte je fízlovat na každém kroku a odírat je až na kost. Vyhodte Foltýna i s celou tou jeho sebrankou darmošlapů. Vyhodte Řehku, Zelinku

ků a propagandistů, prezentace výdajů na zbrojení.

Paní profesorka **Danuše Nerudová** to samozřejmě, pokud jde o socialismus, přeci jen „tak trochu“, z propagandistických důvodů natáhla. Vždyť ten zločinný komunistický režim zbrojil víc.

Dle ní šlo o 8 %. Ale už vůbec si neuvědomuje, že do značně vysokých nákladů na zbrojení byly socialistické země, především SSSR **tlačeny politikou USA** a „kolektivního západu“. Onoho prý „svobodného“ a „demokratického“ světa. Fakticky světa plného agrese a válek.

Nebyla to náhoda. **Šlo o to, nás stůj, co stůj uzbrojit, oslabit.** Takže nešlo o náš efektivní růst, ale o opak. O vyčerpání naší ekonomické síly a potence.

Z myšlenkových a verbálních projevů **Danuše Nerudové**, ač je údajně vzdělaná, inteligentní a pohledná žena, přeci jen „na dálku“ **čpí přizemní, fanatický antisocialismus a antikomunismus**, jak je to až ve vyhrocené podobě vidět v „polemikách“ s Kateřinou Konečnou.

Zdeněk Košťál

a další Jasánky a politruky a nahraďte je opravdovými vojáky – určitě v armádě ještě nějakí zbylí...

Poručte policii, ať stíhá vrahy a zloděje, a ne diskutující na sociálních sítích. Donuťte naši zpolitizovanou justici, aby zrušila rozsudky v politických soudních procesech. Přestaňte lidi vyhazovat z práce za politické názory, přestaňte posílat k protivládním petičním stánkům své bojůvky. Zrušte ideologickou masáž ve školách i ve veškerém veřejném prostoru. Zrušte cenzuru. Zajistěte lidem rovnost před zákonem...

Zajistěte kvalitní a dostupné zdravotnictví a školství. Zajistěte lidem pořádek a bezpečnost v ulicích jejich měst. Opravte silnice, chodníky. Začněte podporovat mladé rodiny a porodnost – začněte stavět domy, školy, školky a dětská hřiště...

Začněte se chovat k seniorům tak, jak si zaslouží, protože nebýt jich, tak tu nejsme. Vraťte lidem naději a důstojnost, kterou jste jim ukradli a tím jste jim ukradli i jejich zem.

Především ale okamžitě přestaňte s jednou věcí... Okamžitě přestaňte naši zem hnát do války. Protože jestli s tím nepřestanete, tak až lidem rozdáte zbraně, tak první, proti komu je obrátí, budete vy sami. A já při tom budu stát vedle nich.

Jen doufám, že se tak nestane!“

No, co dodat? Snad jen slovy Julia Fučíka: „Lidé bděte!“ a neblbněte a při volbách nevolte válečné štváče, ale bezpečí pro vaše děti a vnoučata.

Pepík Všímař

Návštěva Vladimira Zelenského ve Spojených státech a jeho jednání s americkým prezidentem Donaldem Trumpem vyvrcholily ostrou hádkou.

Zelenskyj kvapně opustil USA.

Setkání amerického prezidenta Donalda Trumpa s Vladimirem Zelenským začalo tím, že Trump svého hosta lehce popíchl. „Pěkný oděv... Jak pěkně se nám dnes oblékl,“ poznamenal americký prezident, potřásl Zelenskému rukou a ukázal na něj novinářům. Jak však později uvedl Axios, vzrůšení Zelenského Trumpa ve skutečnosti rozčílilo.

Přesto Zelenského trpělivě vyslechl, a to i tehdy, když začal nazývat ruského

te, je velmi neuctivé vůči zemi, vůči této zemi, která vás podporuje víc, než by - podle spousty lidí - měla,“ téměř křičel Trump.

Jeden z jeho výroků dokonce mnozí vztáhli na Zelenského, ačkoliv se tý-

Show Zelenského v Oválné pracovně

kal Bidena. „**Nebyl jste sám. Dali jsme vám... Hloupý prezident! Dali jsme vám od začátku 350 miliard dolarů,**“ křičel Trump.

Ukrajinská velvyslankyně v USA Oksana Markarová si během obzvlášť ostrých půtek zakrývala obličej rukou. Trump se Zelenskému dokonce vysmíval. Nakonec se vrátil k dohodě: „**Problém je, že jsem tě podpořil, abys byl drsňák. A nemyslím si, že bys byl drsňák bez Spojených států. Vaši lidé jsou velmi stateční. Ale buď se dohodneš, nebo odejdeme. A pokud odejdeme, budete bojovat až do konce. Nemáte žádné vyjednávací trumfy. Ale jakmile tu dohodu podepíšeme, budete v mnohem lepší pozici. Nechováš**

se zrovna vděčně. A to není dobře. Budu upřímný, není to moc slušné.“

Potom ukrajinská delegace spěšně opustila Bílý dům. Podle zpráv médií Trump Zelenského a jeho delegaci z prezidentské rezidence vyhodil a oběd, který pro ně připravil, nabídl členům týmu Bílého domu ze západního křídla.

Ukrajina byla incidentem šokována.

„Dnes je ten správný večer, kdy je třeba dát si panáka. Nebo čumět na obrazovku? Ne, vítězí sklenička“, řekl ukrajinský poslanec Maxim Bužanskij.

Ukrajinský politolog a historik Konstantin Bondarenko poznamenal, že Zelenský konflikt záměrně vyprovokoval: „Zelenský dosáhl skandálu, kvůli němuž do Washingtonu jel. Už několik dní předtím hlásily osoby blízké Bankovní ulici v soukromých rozho-

vorech na novodobých messengerech: „Vova potřebuje konflikt s Trumpem, několikrát o tom mluvil, přičemž nenaslouchal ani Jermakovi.“ Jeden z těch, kteří mají k prezidentovi blízko téměř od roku 2020, odpověděl na otázku: „Tak co máme na obzoru?“

povzdechme a jediným slovem, jež označuje ve vulgární řeči ženský pohlavní orgán,“ uvedl Bondarenko.

Podle něj se za nové americké administrativy „počet připravených sankčních složek s nálepkou ‚Ukrajina‘ exponenciálně zvýšil“.

„Demarše Zelenského se může rovnat příkazu ‚fas!‘.“ (Fas! – je povel pro psa - k útoku /obraně majitele/. Stupnice FAS označuje také celou škálu strachu, úzkosti a stresu pro psy a kočky – pozn. redakce.)

Sám Zelenskyj však není sebevrah. Již dlouho usiluje o novou roli. Už jsem psal a říkal, že Británie a Francie připravují protitumpovskou frontu, antitumpovskou koalici.

„Všechny síly starého světa“, jak napsali nezapomenutelní Marx a Engels, se totiž teď proti Trumpovi spojí - američtí demokraté a britští labouristé, Soros a Gates, Rothschildové a BlackRock, Starmer a Macron. Demarše Zelenského je stejná jako výstřel z Aurory v říjnu 1917. Je to signál. Zdá se, že evropské síly už na to jen čekaly, aby zaútočily na Trumpa a podpořily Zelenského,“ upozornil expert.

A skutečně, po hádce v Bílém domě evropští politici společně podpořili Zelenského na sociálních sítích. Sdělení mnohá z nich naprosto stejná, jako by byla okopírovaná od sebe navzájem.

Bondarenko uvedl, že Evropa kalkuluje s tím, že se pokusí vyvinout na Trumpa tlak prostřednictvím kolektivního postoje.

Ta podoba... No zkrátka jedna krev se pozná...

prezidenta Vladimira Putina „vrahem“, což mírovým rozhovorům, jež se Trump tak usilovně snaží zorganizovat, zjevně neprospělo.

Vše se změnilo, když se Zelenský začal hádat s americkým viceprezidentem Vancem. Zelenskyj dokonce tiše zaklel, což zachytila kamera: „Mrcho, bl**.“

„Myslíte si, že je uctivé přijít do Oválné pracovny Spojených států amerických a napadat administrativu, jež se snaží zabránit zničení vaší země?“ poznamenal Vance.

Poté, co Zelenský reagoval na Vanceovy výroky a snažil se vyděsit Američany tím, jak se budou cítit v budoucnu, až k nim přijde válka, se do něho obul sám Trump: „Vy to opravdu nemůžete vědět. My žádnou válku mít nebudeme. Neříkejte nám, jak se budeme cítit. Nejste v pozici, abyste nám diktoval, jak se máme cítit. Budeme se cítit velmi dobře.“

Zelenský přitom amerického prezidenta opakovaně přerušoval a byl k Trumpovi hrubý. Na připomínku amerického prezidenta, že Zelenskému momentálně nejde karta, odpověděl, že oni teď karty nehrají.

„**Právě teď hraje karty. Dáváte v sázku životy milionů lidí, hazardujete s třetí světovou válkou! A to, co dělá-**

Volodymyr Zelenskyj, udělující titul Národní hrdina Ukrajiny s řádem zlaté hvězdy Dmytru Kotsjubailovi, vůdci nacistických milicí Pravý sektor.

„Evropané se stále domnívají, že Trump to nemyslí vážně a ne nadlouho. V roce 1917 si o Leninovi a bolševicích mysleli úplně totéž. Zelenský se pro roli takového směšného vůdce, kterého lze v případě potřeby zradit a odkopnout, velmi dobře hodí. Zelenský to nevidí a nechápe. Má jediný instinkt. Jde tam, kde je potlesk a ovace, kde mu lidé křičí 'Bravo!',“ řekl politolog.

Podle jeho názoru je nyní pro Zelenského jediným správným východiskem rezignace „v podmínkách vnějšího nátlaku“ a opuštění Ukrajiny.

Sám Zelenský poskytl po schůzce v Bílém domě rozhovor televizi Fox News, kde uvedl, že „Trumpa respektuje“, ale jsou věci, ve kterých by měl „přijmout stanovisko Ukrajiny a Ukrajinců“.

Šéf amerického ministerstva zahraničí Marco Rubio trval na tom, že by se měl /Zelenský/ omluvit.

„Omluvit se za to, že z tohoto setkání udělal fiasko. A fiasko to je. Neměl zapotřebí tam chodit a chovat se nepřátelsky,“ zdůraznil Rubio.

Zvláštní pozornost věnoval proti-putinovským výpadům Zelenského.

„Snažíme se to ukončit ('válčení' - prezident je zprostředkovatel, celý život pozn. red.), a on (Zelenský - pozn. red.) uzavírá dohody - takto lidé k jednacímu

by měl pochopit, že útočit na Putina, bez ohledu na to, co si o něm kdo myslí osobně, nutit prezidenta do pozice, v níž se ho snažíte vyprovokovat k útoku na Putina, nadávky, maximalistické požadavky, aby Rusko zaplatilo za rekonstrukci, všechny ty věci, o kterých mluví při jednáních -

stolu neusedají,“ zdůraznil šéf amerického ministerstva zahraničí.

Podle Rubia si Spojené státy začínají uvědomovat, „že Zelenskyj možná o mírovou dohodu nestojí“, navzdory všem jeho prohlášením o tom, že chce mír.

Na Ukrajině se již mezitím objevily výzvy adresované orgánům činným v trestním řízení, aby neplnily příkazy Zelenského.

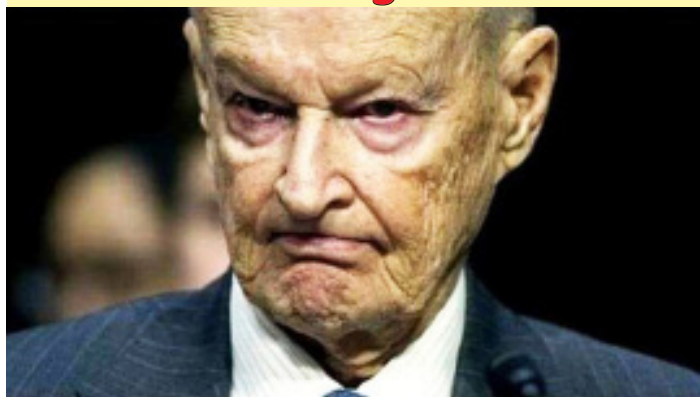
S výzvou adresovanou Bezpečnostní službě Ukrajiny, Generálnímu štábu ukrajinských ozbrojených sil a orgánům činným v trestním řízení vystoupil poslanec Alexandr Dubinskij, který se nachází ve vyšetřovací vazbě.

„Vzhledem k tomu, že Zelenský již ztratil mezinárodní podporu, může se jeho okolí pokusit o vytvoření umělé krize, jež jim poskytne záminku ke zpřísnění kontroly uvnitř země. (...) Zachovejte si zdravý rozum. Nenechte se vtáhnout do špinavých her o politické přežití jednotlivců. Neposlouchejte zločinné příkazy. Zákonost a čest stojí nad politickou konjunkturou,“ řekl Dubinskij.

Vyzval ukrajinské strážce zákona, aby mysleli na zemi, a ne na zachování moci úzkého okruhu jednotlivců.

Jegor LEJEV, 1. 3. 2025, UKRAJINA.ru, přeložila **PhDr. Jana Görčošová**

Zbygněv Brzezinsky hlavní ideolog rusofobie

„Po vítězství nad komunismem budeme potřebovat rozkol pravoslavné církve a rozpad Ruska! A pomůže nám v tom Ukrajina, kde je zrada normou společenské morálky!“

Z knihy "Velká šachovnice: vůdcovství USA a jej geostrategické imperativy", 1998, USA-Velká Británie

no, když o tom začne mluvit agresivně, a prezident je zprostředkovatel, celý život uzavírá dohody - takto lidé k jednacímu

NE přezbrojování Evropy, NE válce ANO zdrojům pro mzdy, penze, zdraví, práci

Evropské středisko SOF odsuzuje nebezpečné a protilidové rozhodnutí summitu Komise EU vydat 800 miliard Euro na vojenské zbrojení projektu ReArm EUROPE (Přezbrojte Evropu) a vyzývá všechny organizace sdružené v SOF, aby organizovaly a podporovaly boj proti závodům ve zbrojení a militarizaci.

Rozhodnutí Komise EU přidělit 800 miliard eur na přezbrojení EU je závažné a nepřijatelné a připravuje pro národy Evropy válečnou budoucnost.

Neformální odtržení historického atlantického bloku od USA urychluje výstavbu evropského imperialistického pólu, který se, aby mohl konkurovat ostatním, musí vyzbrojit, narychlo vybudovat vlastní armádu, vybavit se zbraněmi vhodnými pro válku v 21. století a centralizovat rozhodování o zahraniční politice a obraně.

Není pochyb o tom, kdo bude požádán, aby uhradil náklady na přezbrojení: pracující, obyčejní lidé prostřednictvím nových daní, škrtů v sociálních dávkách, mzdách a sociálních výdajích. Není pochyb o tom, že národní vlády se také budou snažit dále omezovat sociální a občanská práva, aby zabránily lidem demonstrovat, bojovat a organizovat se proti válce a vojenským výdajům.

Eurom, které vždy bojovalo proti rozpočtovým omezením a Paktu stability, protože byly použity ke škrtání sociálních výdajů a zabránily evropským zemím vyčlenit prostředky na platy, důchody, zdravotnictví a vzdělávání, odsuzuje rozhodnutí Evropské komise povolit zrušení rozpočtových omezení a porušení Paktu stability, výhradně ve prospěch zvýšení finančních prostředků na vojenské výdaje.

Zatímco průmyslová krize požírá továrny a ničí statisíce pracovních míst, povaha výroby se mění tím, že je převáděna, zejména v automobilovém průmyslu, na zbrojní průmysl, což dále obohatí velkokapitál, který se rychle mění na investice do vojenského sektoru.

ZASTAVTE PŘEZBROJOVÁNÍ EVROPY

NE obětování se pro válku! Národům mír a prosperitu! S radikálními odborovými svazy na frontovou linii za mír, s posílením naší solidarity s hrdinným palestinským lidem!

Organizujeme iniciativy ve všech zemích proti válečnému zbrojení!

Plány válečných štváčů z Bruselu i (jednotlivých) vlád bez ohledu na (politické) barvy narazí na překážky v masovém lidovém organizovaném boji!

EVROPSKÉ STŘEDISKO Světové Odborové Federace

Hrst vzpomínek na 1. máje v Plzni za první republiky

Dlouholetým pravidlem v Plzni bylo, že se 1. máje odbývaly na náměstí, národní socialisté se sdružovali v prostoru před radnicí ke kostelu a druhá strana náměstí byla vyhrazena pro sociální demokraty.

To byla jejich chloubka, byli přece nejsilnější vládnoucí stranou.

I když oba tábory na náměstí nebyly přesně ohraničeny, nedocházelo mezi nimi k žádným bojůvkám. Vedení obou stran se úzkostlivě staralo o třídní mír a jinak si vlastně neměly co vyčítat, obě strany pracovaly ve prospěch kapitalismu.

Komunistická strana však dělala jiné 1. máje, ... a ty již vzrušovaly.

Občané se dověděli něco nového, co se jinak cenzurovalo a vždy se také něco přihodilo. Šlo však o to, jak se účastnit tohoto 1. máje a nebýt viděn policií a slyšet referát a přesto, aby se to nedostalo ke sluchu zaměstnavatelů.

Takový komunistický 1. máj, nástup na bývalém Petákově náměstí, nynější Dukelské náměstí, to byl opravdu svátek.

Jádrem průvodu byly nejuvědomělejší soudruzi, ovšem všichni bez zaměstnání, skuteční proletáři, kteří nemají co ztratit.

Při formování průvodu byla vždy policejní kontrola transparentů a hesel. Socialistické, tak zvané „vadné“ transparenty byly zabaveny. Nové se ovšem připravily a vhodným způsobem

soudruha jak byl zklaman, myslím ale, že pochopil.

A jak vypadal průvod komunistů na 1. máje?

Vpředu a na obou stranách kordon policie, který pak udával průvodu směr. Nešel přímo třídou 1. máje, ale zadními ulicemi na Palackého náměstí. Pokud se čelo průvodu nechtělo podřídít a chtělo jít přímo, byla ulice zatarasena zálohou policie a jménem zákona se musel průvod buď podřídít nebo by jej byli rozpustili.

Průvod vyjadřoval vždy nadšení ze svátku dělníků, a hlavně vyjadřoval nenávist.

Zněla hesla: „Chceme práci!“, „Chceme chléb!“, „Máme hlad!“ (*ten skutečně také byl*), „Pryč s vládou hladu!“, „Pryč s kapitalisty a fašisty!“...

Prohlásit „Ať žije Sovětský svaz!“, bylo rizikem a hrozilo rozpuštění průvodu.

Z paměti V. Kubáta

Napsali jste nám

do průvodu.

Jakmile je policie objevila, byly přemístovány z jedné řady do druhé, aby je policie nedostihla.

Nést rudý prapor bylo považováno za mimořádnou čest. Stal se i takový případ, že prapor chtěl nést soudruh, ne snad cikán, ale cikánského vzezření.

Po krátké poradě přesvědčovali stranníci soudruzi, že by nebylo taktické, aby on nesl prapor, nikdo však neměl odvahu říci mu pravdu. Sledoval jsem

Drazí přátelé! Chceme vás informovat o vývoji na Ukrajině kolem zákazu Komunistické strany Ukrajiny a pokusů nacionalistické vlády přepsat dějiny. 2. 2. 2017

Zákaz Komunistické strany Ukrajiny

Soudní proces k zákazu Komunistické strany Ukrajiny se blíží k závěru. Kyjevský odvolací správní soud je připravený ukončit posouzení odvolání KSU k rozsudku Kyjevského oblastního správního soudu (DACK) ze 16. prosince 2015 o zákazu KSU. Příští soudní slyšení je plánované na 8. února 2017. Soud odmítl všechny návrhy právníků KSU na dodatečné důkazy, svědky atd. Proto se tým KSU bude snažit nakonec použít všechny dostupné prostředky a přesvědčit soud, aby jednal podle zákona.

Jsme přesvědčeni, že zákaz Komunistické strany i takzvané dekomunizační zákony samy o sobě jsou flagrantním porušením mezinárodního práva a jsou proti závazkům současného režimu, stanoveným Asociační dohodou s Evropskou unií, a v rozporu s prohlášením o zavázání se k „evropským hodnotám“.

Je to odmítnutí respektovat práva a svobody dané Všeobecnou deklarací lidských práv, Evropskou dohodou o lidských právech a základních svobodách. Je to ignorování závěrů Komise pro demokracii pomocí zákona (Benátské komise) o nedemokratickém charakteru zákonů o „dekomunizaci“ a nezákonnosti zákazu Komunistické strany na základě těchto zákonů.

Nicméně vzhledem k současným podmínkám není možné hovořit o nestran-

nosti a objektivitě dalších soudních slyšení v procesu MoJ k zákazu KSU. Jsme přesvědčeni, že tento proces je politicky motivovaný a míří ke zničení Komunistické strany Ukrajiny - jediné skutečné opozici vůči současnému režimu.

Paměť je prevít a je jí to fuk...

Komunistická strana Ukrajiny bude přesto pokračovat v boji za vládu zákona a demokracie, za lidská práva a základní svobody.

Glorifikace kolaborantů s nacisty

Zároveň, na pozadí perzekucí komunistů na Ukrajině, neonacismus a neofašismus prožívá renesanci. Pochody s pochodněmi na památku Hitlerových kolaborantů - vůdců UPA, se staly normou a jsou vítány vládnoucím režimem, a vůdci jsou tímto režimem oslavováni jako hrdinové.

Parlamentní poslanec Jurij Šuchevyč (syn Romana Šuchevyče - kolaborantského důstojníka Waffen SS, jednoho z šéfů OUN a UPA) sepsal koncept zákona, v němž navrhuje stanovení trestní zodpovědnosti za popírání hrdinství OUN a UPA, které bojovaly ve druhé světové válce na straně nacistů, organizovaly a podílely se na mnoha zločinech proti lidskosti. Šuchevyč navrhuje doplnit ukrajinský trestní zákoník o nový článek o veřejném popírání legitimnosti boje za nezávislost Ukrajiny ve 20. století, včet-

ně účasti v OUN-UPA, a stanovit trestní odpovědnost až na 5 let vězení.

Jazyková otázka

V souvislosti se stabilitou země je také důležité zdůraznit nutnost pokračování všeobsažné politiky vůči jazykům menšin. Bohužel síly na Ukrajině zatroubily k nové vlně útoků na ruský mluvící Ukrajince.

Údajně zrušení zákona o státních (úředních) jazycích podnítilo anexi Krymu a konflikt na východě. Přesto nebyl tento zákon nikdy zrušen a zůstal trvale v platnosti. Zatímco úřady údajně zrušení tohoto zákona neplánují, 57 jednotlivých poslanců Verchovne Rady proti němu protestovalo u Ústavního soudu s tvrzením, že některá z jeho ustanovení jsou neústavní, a stejně tak i způsob, jakým byl přijat.

Ochrana menšin a používání jejich jazyků jsou zaručeny ústavou i zákonem o ratifikaci Evropské charty pro oblastní a menšinové jazyky. Navzdory tomu byl ukrajinskému parlamentu předložen nový návrh Zákona o státních jazycích.

Tento akt snižuje práh použití jazyků menšin ve věcech veřejných a ve vzdělávání na 10 %. Navíc tento zákon nastoluje zvláštní úřad státního dohledu, „Jazykovou inspekci“, a stanoví povinné použití ukrajinštiny ve sférách života a stanoví trestní zodpovědnost za některá jeho porušení.

Je zřejmé, že přijetí tohoto zákona může na Ukrajině vyvolat protesty a výbušnou situaci.

Tolik ze sdělení Ústředního výboru Komunistické strany Ukrajiny

... a budu se dál chovat tak, abych se mohl v budoucnu podívat do očí svým dětem a vnukům.

Vyrůstal jsem v rodině, kde jsme si vážili jeden druhého a moji rodiče pečovali o stárnoucí prarodiče s láskou. Ve škole mi vštěpovali úctu k našim předkům a lásku k národu a k naší zemi.

Učil jsem se rád národní dějiny a bavila mne česká literatura.

Na výlety jsme jezdili na hrady a zámky a památky spojené s českou minulostí.

Měl jsem to ohromné štěstí, že jsem chodil do divadla v době, kdy z úst herců zněla správná a slušná čeština bez vulgarismů.

Už jako dítě jsem měl ohromnou radost, když naši sportovci vítězili, Československá vlajka stoupala na stožár a zněla naše hymna, která opěvuje naši nádhernou a poctěnou zem.

Učili mne, že tohle jsou Češi a žije tu český národ. Je to naše vlast, za kterou jsme odpovědní, a budeme se mít dobře jen tehdy, pokud o ni budeme pečovat svědomitě, s úctou a láskou.

Učili mne, že si musím brát příklad z předků, kteří pro svou vlast umírali, bojovali s nepřáteli a postavili se i přesile, neboť cítili odpovědnost za svůj domov, za svoje děti, manželky, rodiče, prarodiče. Nehrbili se před nepřitelem a pohrdali vlastizrádci. Za vlastizradu byl trest smrti.

Vlastizradou je míněno to, když by někdo chtěl vydat tuto zemi a její lid nepříteli. Pro celé generace byla vlastizrada tím nejhorším, čeho se mohl Čech na Čechovi dopustit. Bylo to stejné jako vrazit bratrovi dýku do zad.

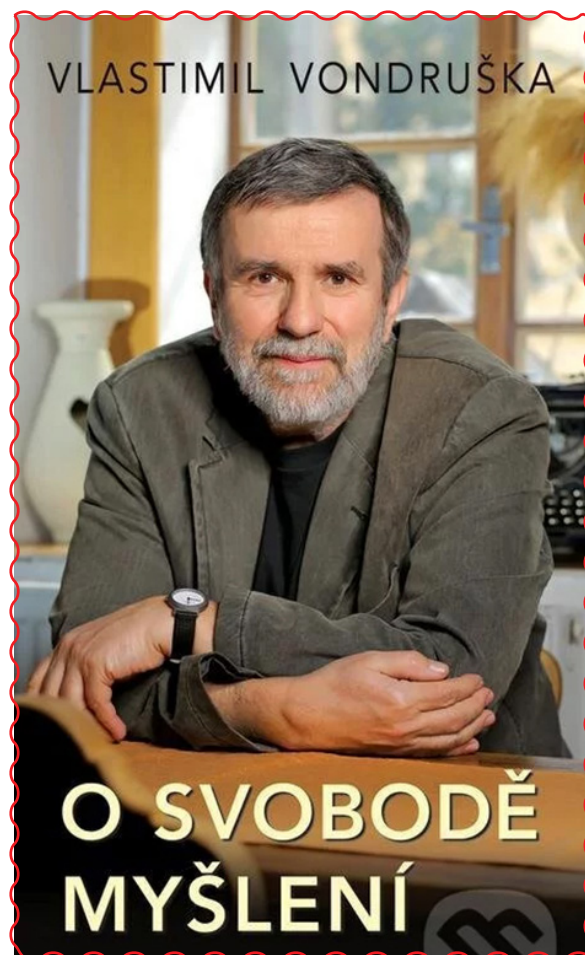
Bylo toho hodně, co mě učili a čemu jsem věřil.

Asi mě vychovali divně, protože všechno to, co jsem miloval a v co jsem věřil, je dnes špatně?!

Za zločin vlastizrady je dnes naopak pokládáno vlastenectví.

Odmítám vlastizradu...

Dozvídám se, že tahle země nepatří nám, Čechům, ale patří všem, celému světu.

Dozvídám se, že národy, které dobře hospodařily, mají své bohatství odevzdat těm, kteří hospodařili špatně. Nejsem ekonom, jsem historik a spisovatel, ale přiznám se, neznám v lidských dějinách analogickou situaci, aby se bohatý národ dobrovolně vzdal svého bohatství ve prospěch parazitů a lenochů.

Mnohým z nás padli rodiče, prarodiče, příbuzní ve světových válkách 20. století. Bojovali za svobodu a bojovali proto, aby jejich rodiny mohly žít ve svobodných Čechách. Dnes se dozvídám, že není správné bránit vlast, je lepší se sebrat a odejít vyklidit prostor pro (přemnožené) nově příchozí. To samozřejmě neznamená, že nechci pomoci potřebným lidem.

Učili mě, že mám být velkorysý, laskavý a štědrý. Pokud někdo o pomoc požádá a já mohu pomoci, mám to rozhodně udělat. A udělám to i když mě to stojí vlastní síly, peníze, čas a třeba musím i trochu riskovat. Děláme to všichni, pokud ovšem ten, kdo pomoc potřebuje, si ji nevynucuje silou a nechce víc, než mu můžeme dát. A nerozhodují o tom byrokrati, ale naše srdce.

Nelze pomáhat všem, může se stát, že na to naše síly nestačí. Neplavec nemůže skočit pro topícího se, ani kdyby krásně chtěl. Pomoc někomu je záležitost našeho svědomí.

Pokud někomu z jakéhokoli důvodu pomáhat nechci, neudělám to. Je to mé nezadatelné právo. Od dávnověku do téhle země přicházeli cizinci a usazovali se tu v klidu míru a pohodě. Bylo k tomu potřeba dodržet tři základní podmínky. Přijmout naši víru..., ctít zákony českého království... a žít se poctivě. A nevnučovat nám umanuté cizí víru..., cizí zvyky..., cizí jazyk.

České království bylo pohostinnou zemí a ten, kdo chtěl s námi žít v míru, byl vítán. Nejsme národ, který by byl sobecký. Jsme národ, který se vždycky choval rozumně, a pokud možno spravedlivě.

Mohou mi spílat, že jsem xenofobní, ale já zůstanu Čechem a vlastencem. Budu dál milovat tuhle zemi, budu psát knihy o českých dějinách a budu chválit naše předky za to, že tuhle zemi uchránili proti nepřítelům, že ji budovali k obrazu svému, že z neúrodné krajiny sevřené horami vybudovali zemi medem a strdím oplývající.

Odmítám vlastizradu a budu se dál chovat tak, abych se mohl v budoucnu podívat do očí svým dětem a vnoučatům.

PhDr. Vlastimil Vondruška, CSc.
(narozen 9. května 1955 v Kladně)

Multikulturalismus je stejná hovadina, jako nacpat všechna zvířata v ZOO do jedné klece!!! 😞

V krizových šedesátých letech se antikomunismus a antisovětismus projevoval i tím, že vznikaly „legální“ organizace a sdružení, které vytvářely podhoubí pro kontrarevoluci a opětovný nástup kapitalismu.

Těmto problémům je nutné právě dnes věnovat mimořádnou pozornost. Zdůrazňovat, že bez správného pohledu na minulost je v ohrožení i správný pohled na dnešek a zkrslí i perspektivy budoucnosti.

Hrozí i nástup fašizace společnosti, další celosvětový válečný konflikt a rozklad celé společnosti. Je nutné pochopit protisocialistickou, antikomunistickou a protisovětskou podstatu, která prorostla i do dnešních dnů. Tyto síly je nutné odhalovat a politicky a ideově napadat.

V bývalém Severomoravském kraji se vytvářely přípravné výbory Klubu angažovaných nestraníků (KAN) a dalších organizací, které se netajily s tím, že jejich hlavním cílem je vytvoření protisocialistické opozice proti KSČ.

Při svých akcích napadaly stranu, její vedoucí úlohu, skandalizovaly místní funkcionáře a znemožňovaly je před veřejností. Ve Frýdku-Místku přípravný výbor zorganizoval několik veřejných schůzí na kterých byla v duchu programového výboru KAN paušálně odsuzována činnost KSČ v uplynulých letech, zesměšňování funkcionářů a ovlivňován výběr delegátů na stranické konference i na připravovaný XIV. sjezd KSČ.

V Opavě byl Domem kultury organizován pod názvem „Z očí do očí“ diskusní večer, na který byli pozváni představitelé veřejného života. Na večeru se ostře útočilo proti stranické linii a proti čelným funkcionářům strany. V pozadí této akce stály

výbory KAN a K 231. (Klub 231 – organizace vězňů odsouzených podle zákona č. 231/1948 na ochranu lidově demokratické republiky – pozn. metéra.)

Podobně tomu bylo na veřejné schůzi v Okresním stavebním podniku v Opavě, které se zúčastnil i zástupce KAN z Prahy. Několik veřejných schůzí organizoval i přípravný výbor ve Valašském Meziříčí s cílem organizovat opozici proti KSČ mimo Národní frontu. Ve Valašském Meziříčí bylo propagováno heslo: „Odbory bez komunistů!“.

Konkrétní výsledek této činnosti se projevil v dílnách ČSD, kde ve výboru ROH nebyl ani jeden člen KSČ. Funkcionáři KAN v ČSD byli rovněž iniciátory kampaně za schválení výzvy „2000 slov“.

Činnost KAN se setkávala s podporou a sympatiemi dalších podobných organizací, zejména K 231. V Opavě byl výbor KAN založen představitelem K 231, který podle vlastního prohlášení dostal pokyn z Prahy, aby se aktivně věnoval činnosti KAN. Podobně i v okrese Nový Jičín byli iniciátory založení KAN funkcionáři K 231. KAN měl podporu církví a dalších institucí.

Kulminačního bodu dostoupila činnost KAN v době příchodu vojsk Varšavské smlouvy. Jeho funkcionáři se velmi aktivně zapojili do rozpoutávání protisovětských hysterií a nacionalistických vášní, do dezorientace obyvatelstva, stáli v čele řady akcí, byli jejich organizátory a iniciátory.

(Pro zpracování tohoto článku bylo použito materiálů „K některým otázkám činnosti pravicových a protisocialistických sil“, které byly vydány ideologickým oddělením KSČ v září 1969.)

Miroslav Badajev, MLOK Ostrava, březen 2025

Poznámka metéra pro zajímavost a připomenutí období těsně po válce a vzniku lidově demokratického Československa v únoru 1948. Uvedený zákon byl zrušen trestním zákonem k 1. srpnu 1950:

Podle zákona č. 231/1948 Sb., byly postihované trestné činy:

- ✓ velezrada
- ✓ ničení samostatnosti nebo ústavní jednotnosti republiky
- ✓ odtržení území od republiky
- ✓ rozvracení lidově demokratického zřízení
- ✓ násilné znemožnění ústavní činnosti prezidenta republiky nebo jeho náměstka, zákonodárního sboru nebo vlády (sboru pověřenců)
- ✓ přímý nebo nepřímý styk s cizí mocí nebo s cizími činiteli
- ✓ odpor branné moci
- ✓ sdružování proti státu
- ✓ pobuřování proti republice
- ✓ hanobení republiky
- ✓ vyzvědačství
- ✓ nedbalé uchovávání státního tajemství
- ✓ ohrožení obrany republiky
- ✓ dokumentace vojenských zařízení za účelem vyvracení cizí moci
- ✓ válečné škůdnictví
- ✓ válečná zrada

- ✓ nedovolené zpravodajství
- ✓ účast a nadřezování při vojenském zločinu nebo přečinu
- ✓ útoky na život ústavních činitelů.
- ✓ vražda prezidenta republiky nebo jeho náměstka
- ✓ vražda člena vlády (sboru pověřenců) nebo člena zákonodárního sboru
- ✓ tělesné poškození ústavních činitelů
- ✓ spolčení k útokům na ústavní činitele
- ✓ násilí na ústavních činitelích
- ✓ osobování si pravomoci ústavních činitelů
- ✓ násilí na veřejných sborech
- ✓ ublížení na cti prezidentu republiky
- ✓ hanobení některých ústavních činitelů

- ✓ podpora a propagace fašismu a podobných hnutí
- ✓ navádění k násilnému činu
- ✓ hanobení národa nebo rasy
- ✓ zneužití úřadu duchovního nebo jiné podobné funkce
- ✓ nedovolené ozbrojování
- ✓ šíření poplašné zprávy
- ✓ podněcování k trestnému činu a k neplnění zákonných povinností
- ✓ schvalování trestného činu
- ✓ nepřekážení nebo neoznámení trestného činu
- ✓ hospodářská sabotáž
- ✓ ohrožování jednotného hospodářského plánu z nedbalosti
- ✓ neoprávněné opuštění území republiky a neuposlechnutí výzvy k návratu

- ✓ poškozování zájmu republiky v cizině
- ✓ hanobení spojeneckého státu
- ✓ podněcování k útočné válce

Sankce:

- ✓ ztráta občanských práv
- ✓ ztráta státního občanství - tyto ztráty byly trvalé.
- ✓ ztráta práva volebního
- ✓ ztráta práva zastávat funkce ve veřejných organizacích
- ✓ ztráta práva činit veřejné projevy slovem nebo tiskem - tyto ztráty byly dočasné.

Stanovisko k členstvu Slovenskej republiky v NATO

Dňa 29. marca 2004 bola spolu s šiestimi ďalšími bývalými socialistickými krajinami. včlenená Slovenská republika do paktu NATO. Došlo k tomu otvorene proti záujmom našej krajiny a jej občanov, ktorým vtedy zámerne nebola daná možnosť sa k takémuto mimoriadne závažnému kroku vyjadriť v relevantnom referende. Za zavlčenie našej krajiny do NATO vtedy v parlamente hlasovalo 124 poslancov zo 136 prítomných. Jediní, kto hlasovali proti, bolo jedenásť poslancov KSS. Naša strana nikdy s členstvom Slovenskej republiky v NATO nesúhlasila a dlhodobo presadzuje ako jeden zo svojich hlavných programových bodov požiadavku na vystúpenie našej krajiny z tohto paktu. KSS chápe základný zmysel vytvorenia NATO ako nástroja na vojenské presadzovanie imperialistických plánov na celom svete. Jeho hlavnou stratégiou bola sprvoti konfrontácia so ZSSR a socialistickými krajinami. Pakt ale dodnes pokračuje vo svojej medzinárodnej konfrontačnej línii a expanzii, pričom všade rozširuje svoju vojenskú prítomnosť prostredníctvom systému tzv. „partnerstiev“ a „dohôd o spolupráci“.

NATO už dávno prekročilo všetky predstaviteľné hranice. Teraz sa stalo jeho hlavným cieľom Rusko (a post sovietsky priestor ako celok). História NATO za celú dobu jeho existencie je históriou plnou vojen, diktatúr, vrážd, invázií a okupácií. NATO je za posledné viac ako polstoročie, priamo alebo nepriamo vinné z najväčších zločinov proti národom, ku ktorým počas všetkých tých rokov došlo.

NATO zohráva rozhodujúcu úlohu aj v prebiehajúcom ozbrojenom konflikte na Ukrajine, ktorý sa silou mocou snaží maximálne eskalovať a brániť mierovému riešeniu. Oficiálne vyhlásenie Francúzska a Veľkej Británie z konca februára 2025 o ochote týchto krajín nasadiť svoje vojská na Ukrajinu je však mimoriadne znepokojivým počínom. Proti takejto hazardnej, monštruóznej politike, predstavujúcej akútnu hrozbu nielen pre celú Európu a všetkých jej obyvateľov, je treba sa čo najrozhodnejšie postaviť!

KSS spoločne s ďalšími slovenskými vlasteneckými a protivojnovými silami a organizáciami požaduje bezod-

kladné vystúpenie Slovenskej republiky z NATO a trvalé ukončenie účasti Ozbrojených síl Slovenskej republiky na agresíach, okupáciách a intervenciách NATO v zahraničí. My, komunisti, vyjadrujeme kategorický nesúhlas s astronomicky vysokými výdavkami súčasnej vlády na zbrojenie, ktoré sú navyše realizované v čase tvrdých vládnych antisociálnych opatrení v podobe tzv. konsolidačného balíčka. Sme aj proti miliardovým nákupom predraženej a nepotrebné vojenskej techniky napríklad zastaraných amerických stíhačiek F-16. KSS odsudzuje aj vojnové prípravy, ako sú napríklad budovanie vojenskej infraštruktúry NATO a snahy o umiestnenie vojsk NATO na našom území.

V súčasnej etape vývoja slovenskej spoločnosti je KSS striktné proti členstvu Slovenskej republiky v akýchkoľvek vojenských blokoch. Úsilie nás, komunistov, je zamerané na dosiahnutie zásadných zmien v slovenskej zahraničnej a bezpečnostnej politike tak, aby bola založená na suverinite, nezávislosti, komplexnej bezpečnosti, dobrých susedských vzťahoch a mieru. ■

Stanovisko k členstvu Slovenskej republiky v Európskej únii

Pred vyše dvadsiatimi rokmi sa konalo referendum o členstve našej krajiny v Európskej únii. V danom období KSS nevidela alternatívu ekonomického rozvoja Slovenskej republiky mimo štruktúr Európskej únie. Avšak na základe podmienok, nevýhodných pre SR, ktoré vtedajšia vláda s EÚ vyrokúvala, komunisti, ako jediný politický subjekt hlasovali v Národnej rade SR proti vstupu do EÚ. Čas ukázal, že mali vo svojom postoji pravdu.

Podmienky členstva Slovenskej republiky v EÚ sa za tých vyše dvadsať rokov podstatne zmenili. K hlavnej zmene došlo najmä v súvislosti s prijatím Lisabonskej zmluvy, kde bol k povinnej jednomyselnosti a konsenzu v kľúčových rozhodovaniach EÚ priradený aj princíp tzv. kvalifikovanej väčšiny, slúžiaci v prípade potreby ako nástroj obídienia práva veta a tým pádom znevýhodnenia jednotlivých členských štátov v prospech centrálnych orgánov a silných členských štátov EÚ. Zároveň došlo aj k značnému rozšíreniu počtu oblastí, kde sa rozhoduje kvalifikovanou väčšinou namiesto jednomyselnosti. Ďalším aspektom bolo zavedenie právnej subjektivity EÚ. Všetky tieto kroky prispeli k ešte výraznejšiemu obmedzeniu suverenity Slovenskej republiky. KSS ich preto dôrazne odmieta.

Naviac, EÚ v súčasnosti prežíva hlbokú krízu a vidí ohrozenie svojej existencie, pretože sa vlastnou politikou dostala do outu. A po nedávnej zmene americkej administratívy v tejto fáze nie je partnerom ani USA, ani Rusku. Najväčšou hroz-

bou pre ňu je však samotná jej politika. Riadiacemu aparátu EÚ už roky uniká realita, bruselskí byrokrati odmietajú chápať vlastné záujmy aj vlastných voličov. Vedenie eurobloku sebavažedne pokračuje v uplatňovaní vojnoštvačskej politiky, ktorá ohrozuje európsku bezpečnosť, naďalej presadzuje katastrofickú migračnú politiku, ktorá predstavuje hrozbu pre európsku spoločnosť, zintenzívňuje cenzúru, prenasleduje ľudí pre ich politické názory, obmedzuje slobodu slova a zasahuje do demokracie. Namiesto racionálnosti, pragmatickosti a profesionálnosti v konaní a uvažovaní tieto „európske kádre“ iba pózujú a odriekavajú aktivistické blaboty, ktoré rozumne zmyšľajúcich ľudí iba znechucujú a unavujú.

KSS má za to, že základy štátnej politiky v oblasti zabezpečenia vlastnej suverenity je potrebné prispôbiť súčasnej realite. Suverenity ani prosperitu nie je možné dosiahnuť spoliehaním sa stále na niekoho zvonku. My sami musíme byť silní, sebavedomí a sebestační, zabezpečiť všetky typy suverenity – ekonomickú, sociálnu, štátnu aj technologickú. Je najvyšší čas prestať sa upínať k neokoloniálnym štruktúram, ktoré nás majú za druhotriednych členov, a treba sa poobzerať po partnerstvách, ktoré pre nás budú vhodné, nebudú nám diktovať svoje predstavy a zaťahovať nás do vojenských konfliktov. Boli sme tu stáročia pred Úniou, budeme i po nej.

KSS je zástancom rovnoprávneho a usporiadaného multipolárneho sve-

ta, kde by všetky krajiny, bez ohľadu na ich veľkosť, mali svoje vlastné miesto a úlohu v multipolárnom systéme. Nekompromisne sa stavíme proti snahám kolektívneho Západu o hegemonizmus a proti jeho agresívnej mocenskej politike. Presadzuje medzinárodné vzťahy založené na korektnosti, dôvere a rovnoprávnosti smerujúce k zabezpečeniu rozvoja globálneho historického vývoja spravodlivejším a múdrejším smerom. So svojou pracovitou, vzdelanou populáciou, silným dedičstvom férovej medzinárodnej spolupráce, strategickými geografickými výhodami a silným potenciálom ekonomickej rozmanitosti má SR zreteľný potenciál stať sa jedným z hlavných príjemcov v rámci bloku BRICS. Vstup SR do BRICS by bol reálnym príslubom nádejnej novej éry pre náš národ na medzinárodnej scéne, sľubujúci politické a ekonomické výhody.

Preto podpora konania referenda o vystúpení alebo zotrvaní v EÚ je naďalej jednou z dlhodobých priorít KSS. Tak, ako sa občania SR mali možnosť vyjadriť v celoštátnom referende o vstupe SR do EÚ, mali by mať rovnaké právo vyjadriť sa v celoštátnom referende o vystúpení SR z EÚ. V tej súvislosti KSS požaduje umožniť občanom hlasovať v novom referende, v ktorom budú môcť sami demokraticky rozhodnúť o tom, či naša krajina zostane aj naďalej v Európskej únii, alebo z nej odíde.

Komunistická strana Slovenska
7. marca 2025

Z vystoupení na Brněnském semináři

Když jsem tu vystupoval naposled – v dubnu 2022 – nazval jsem své vystoupení „Zdravý rozum, prosím, vrať se!“ Hovořil jsem o tom, že to tu nemá lehké, že jeho přítomnost není vítána. Že tady probíhá jakási DERATIZACE veřejného prostoru od zdravého rozumu. Že se popírá všechno dobré, co bylo vykonáno v minulém režimu, a bylo to v mnoha oblastech vskutku grandiózní dílo. Donedávna z toho nový režim žil, prodávalo se, privatizovalo, něco se i rozkradlo! Teď už se to musí dít z lidí, škrtat, zdražovat, zploplňovat, co dřív nebylo.

Přepisují a převyprávějí se celé dějiny, točí se filmy a seriály, dávají si pak za ně ceny a nevím, zda se na ně budou rádi dívat lidé i za 50, 70 či 90 let, jako na ty z minulé doby. Relativizuje a přebudovává se morálka a celý hodnotový systém. Všechno normální je vykreslováno jako přežití, překonané a nenormální a naopak. Vzpomínal jsem tu všemožnou propagaci LGBT a jejich nové a další požadavky, ...to, že pohlaví zdaleka nejsou jen dvě, jak jsme si mysleli. Vzpomínal jsem gender politiku, Green Deal, aktivní neziskovky, které prostupují vším a mluví do všeho, nelegální migraci a rostoucí kriminalitu. A také to, že se tu a tam začíná omezovat svoboda projevu a plíživě nastupuje cenzura. Jak říkal Voltaire: „Nesouhlasím s tím, co říkáte, ale až do smrti budu hájit vaše právo to říkat“ – už nemá platit!

Nestor českých politologů Zdeněk Zbořil k tomu na okraj poznamenal, že ... stoupenci inkvizice a pátera Koniáše se v Čechách a na Moravě rodí až příliš často. A Egon Bondy, v době, kdy už žil v Bratislavě, napsal: „Upozorňujeme na nebezpečnost, které se skrývá nejprve v zahmlívaní, potom ve falzifikaci, a nakonec v cílenom zabudnutí na minulost. Cílená falzifikace je zločinná věc, ale úplně vygumovat spomienky na minulost, to je zločin proti ľudskosti. To všetko vedie ľudí k zmene mentality, správania a k tomu, aby boli bezmocní!“

O tom všem tu byla řeč. Nevím, jestli třeba Donald Trump a jeho tým nesledují Brněnské odborné semináře, každopádně mnohé z toho, o čem tu byla řeč, prosazuje a hned zčerstva uvádí v život. Základním motivem jeho inaugurační řeči byla „revoluce zdravého rozumu“. V tomto je zajedno s mnoha lidmi nejen v Americe.

Tehdy, před těmi třemi roky to tady zaznělo jako volání žízňivého na poušti. Evropská unie přicházela s novými a novými neotřelými nápady, nad kterými zdravý rozum jen nevěřičně kroutil hlavou. EU je takové perpetuum mobile na nesmysly všeho druhu (a pak, že neexistuje). Bylo by to vskutku úsměvné, kdyby to nedevastovalo, neničilo ekonomiku, kulturu, morálku, životní úroveň, kdyby to neohrožovalo bezpečnost občanů a mír ve světě. Zobecněno do jedné věty: **Evropská unie a Fialova vláda nám je „...nužna, kak sobake pjataja noga“** – v podobných případech říkají Rusové.

Ale ponechme teď EU chvíli stranou a podívejme se domů, jak se žije a čím žijí Češi tady – jak někteří říkají – s probruselskou a proukrajinskou vládou. On to na adresu Petra Fialy poznamenal i Andrej Babiš:

„Zapomněl, že je českým premiérem. Chová se, jako by byl tím ukrajinským a lo-buje za ně po celém světě.“

Hlavní je zachovat mír

Nechme na chvíli promlouvat novinové titulky, nejen, ale převážně, mainstreamových médií. I ony ukazují na náladu, která panuje ve společnosti a formuje veřejné mínění:

- *Drahý život jako nová realita*
- *Inflace za 4 roky vystřelila o 35 %*
- *Češi se obávají vývoje ekonomiky. Domácnosti nevěří v lepší časy*
- *Ceny opět stouply, zdražilo maslo, vejce, maso, káva i čokoláda*
- *Lidé se bojí, že nevyjdou s penězi*
- *Nejen plyn, zdraží i elektřina. Zafixujte ceny*
- *Za elektřinu Češi loni platili víc, než většina Evropy*
- *Nedosažitelné byty. Průměrná mzda už na hypotéku nestačí*
- *Pro 40 tisíc dětí není místo v mateřské škole*
- *Schodek rozpočtu byl pátý nejvyšší v historii*
- *Fiala volá po navýšení výdajů na obranu*
- *Výdaje na obranu můžeme zvýšit na 3 %, říká Pavel*
- *Pro silnější vojsko je třeba zvýšit daně a škrtat*
- *Česko vycvičilo desetinu všech ukrajinských vojáků*
- *Na důchody nebude, na zbraně ano. Chorá logika*
- *Generál Řehka: Opakuji, musíme se připravit na válku*
- *Důchodci nemají nárok na státní příspěvek ke spoření, potvrdil ÚS*
- *Mzdy politiků prošly, nezapomeňte*
- *Poslanci přehlasovali veto prezidenta. Platy si zvýšili skoro o 7 %*
- *Bohatým zaměstnancům rostou mzdy rychleji než chudým*
- *Firmy zpovídají zaměstnance, jak jezdí do práce*
- *Stát kupuje elektromobily za půl miliardy*
- *Elektroauta netáhnou, Hyundai reaguje*
- *Rusnok: K prosperitě vedou jen levnější energie*
- *v Česku žije přes milion cizinců. Je jich dvojnásobek*
- *Ukrajinci v Česku kapitulaci odmítají*
- *Dezerce v ukrajinských ozbrojených silách narůstá*
- *Už ani halíř Ukrajinec, peníze českým občanům, to je pozice SPD*
- *Trump hledá cestu k míru, EU pokračuje v sankcích a podpoře války*
- *Podle USA není Rusko agresorem*
- *Fiala je nejméně oblíbeným světovým lídrem...*

Jen malá ochutnávka z mnoha médií.

Ty rozmáhající se pocity trochu připomínají ten otřepaný vtip, jak chlap padá ze 14. patra mrakodrapu a v každém patře si říká: „Zatím dobrý“. Není to dobré, a uvědomuje si to stále více a více lidí u nás!

Ten pohyb a změnu nálad naznačují i průzkumy veřejného mínění.

Začněme třeba oním průzkumem, který pravidelně sestavuje renomovaná agentura Morning Consult a v němž se náš premiér propadl na úplně poslední místo mezi světovými státníky. Jak stojí v komentáři, důvody rekordně nízké popularity lze shrnout do několika bodů = špatná ekonomická situace, vysoká míra inflace, drahé energie a stagnující platy... V neposlední řadě za „pádem“ Petra Fialy stojí i mezinárodní politika. Zatímco Fiala sází na silnou podporu Ukrajiny, značná část veřejnosti mu vyčítá, že zanedbává české zájmy.

Něco podobného říká i průzkum společnosti SANEP z února t.r. o důvěryhodnosti předsedů politických stran. Nejdůvěryhodnějším lídrem je Andrej Babiš, kterému důvěřuje 30 % občanů. Na druhém místě je Tomio Okamura se 16 procenty, o třetí místo se dělí Vít Rakušan a Kateřina Konečná, jimž důvěřuje 13 % respondentů. Premiér Fiala získal jen 10 % důvěry, Robert Šlachta - 7, Markéta Pekarová-Adamová - 6, Petr Macinka a Jindřich Rajchl po 5 %, Marek Výborný - 4 a Jana Maláčová společně se Zdeňkem Hřibem - 3 %.

Světě div se, Fiala až za Konečnou!!!

Zajímavá data plynou i z jiného průzkumu SANEP, který zjišťoval názor veřejnosti na polistopadový vývoj. Podle názoru nadpoloviční většiny (58,6 %) se ČR po pádu komunistického režimu nevyvíjí podle jejich představ a očekávání. Příčinou nespokojenosti je politika současné vlády, vysoká nedůvěra ve vládní politiky, pokles životní úrovně, vysoká míra inflace a obavy z dalšího růstu cen energií a potravin. Zhruba čtvrtina obyvatel se domnívá, že za komunistů bylo lépe než dnes. Alarmující je zjištění, že nadpoloviční většina (57,1 %) obyvatel se domnívá, že se do jejich životů vrací cenzura a omezování svobody projevu. Varovný je závěr průzkumu. Zatímco zmíněných 58,6 % není spokojeno s tím, jak se vyvíjel život po listopadu 1989, obavy z toho, jak se vyvíjí republika v současnosti a jakým jde směrem, jsou daleko větší – 72,3 %. To už je hodně silný signál!

SANEP v únoru zkoumal také to, jak česká veřejnost vnímá přítomnost ukrajinských uprchlíků v naší zemi. Podle výsledků průzkumu považuje 34,2 % ukrajinské uprchlíky za „problém“ a dalších 23,9 % „spíše“ za problém, což dohromady znamená, že 58,1 % Čechů má negativní postoj k přítomnosti Ukrajinců na českém území. Zhruba třetina hodnotí přítomnost uprchlíků spíš či zcela pozitivně a cca 8 % nemá jasný postoj. Na příčině negativního postoje se zmiňuje pocit, že státní podpora uprchlíků jde na úkor českých občanů, že mají přístup k různým benefitům, které jsou údajně výhodnější než sociální podpora pro české občany, část se obává kulturního rozdílu a růstu kriminality.

Do toho vyšla zpráva Institutu pro světovou ekonomiku v Kielu, že ČR poskytla Ukrajině vládní pomoc ve výši 232 miliard Kč. To nebylo na úkor vlastních občanů, kterým se žije hůř a hůř? Většina Čechů souhlasí s pomocí lidem, kteří prchají před válkou, ale

nepodporuje jejich trvalé usídlení. Toto téma může mít dopad na volební rozhodování.

A ještě jeden průzkum vypracovaný pro CNN Prima News. Dokládá, že českou veřejností nejvíce hýbe téma zdražování všeho možného, krácení zákonné valorizace důchodů a dostupnost lékařské péče. Na otázku: **Co pro vás bude nejdůležitější ve volbách 2025?** – odpovědělo 29 % že sociální jistoty, 24 % stav ekonomiky, 11 % bezpečnost občanů a 10 % působení politiků a stran. Zatímco u voličů ANO, SPD, Stačilo! či Motoristů to jsou témata, která ovlivňují jejich každodenní život, příznivci vládních stran se více zaměřují na strukturální změny a geopolitické záležitosti.

V takovém politickém klimatu se společnost nachází půl roku před volbami. **Ekonomové rozladění české společnosti rozumí a dávají mu za pravdu.**

„Vyšší cenová hladina je tu natrvalo a původní úroveň cen se již nikdy nevrátí“, říká prezidentův poradce David Marek.

„Těžkou ránu obdržely úspory střadatelů, které ztratily nemalou část své kupní síly“, konstatuje Štěpán Křeček, poradce premiéra.

Hlavní ekonom společnosti XTB Pavel Peterka dokládá, že Česko zaznamenalo od roku 2019 největší pokles reálných mezd v EU a to o 10 procent. Druhá nejhorší byla Itálie s poklesem o 5 %, přičemž průměr eurozóny je jen 1 %. Hlavním faktorem prudkého poklesu životní úrovně v Česku byly jednoznačně enormně vysoké ceny energií.

Mezi 1. pololetím 2021 a 1. pololetím 2023 vzrostla cena elektřiny pro české domácnosti o 88 %, zatímco v Polsku jen o 36 % a v Maďarsku dokonce jen o 8 procent. Podobné to bylo u plynu, který za stejné období zdražil o 93 %, zatímco na Slovensku o 42 % a v Maďarsku dokonce mírně zlevnil.

Ekonom Lukáš Kovanda uvádí, že **Češi za elektřinu platí v přepočtu na kupní sílu jedny z nejvyšších cen v celé EU.** „Za české platy si platí německé ceny energií, to je důvod, proč se životní úroveň propadla víc než ve většině Evropy. A projevilo se to ve spotřebě domácností. Ta je stále o téměř 5 % nižší, než před pandemií v roce 2019. Před pandemií se pohybovala na 80 % průměru EU, dnes na 74 % a klesli jsme pod Polsko a Rumunsko.

Průzkum STEM/Mark pro společnost Home Credit ukázal, že se finanční situace rodin v posledních letech výrazně zhoršila.

14 % Čechů nemá žádné finanční rezervy a dalších 17 % má úspory nižší, než je měsíční příjem jejich domácností. Kromě poklesu úspor se zvyšuje i zadlužení domácností.

Tak jsme si to trochu vykreslili a vybarvili.

A na tomhle půdorysu vstupuje Stačilo! do volební kampaně. Volby jsou ještě daleko a ledacos se může stát. Ona ta **politická krajina občas připomíná tekuté písky**, to, když se společenská energie nahromadí a všechno je pak jinak. Zdá se, že nás to čeká. Strany si ale jistě nechávají mnohé v zásobě, řekněme takové podpultové zboží. Přesto se zdá, že karty jsou rozdané a ANO směřuje k vítězství. Jde jen o to, jak velké bude a s kým případně naváže „registrované partnerství“.

Vládní koalice dělá věci, které dál obracejí veřejnost proti ní. Úporně bojuje s minulostí, namísto toho, aby řešila hrozivě narůstající problémy, které sama vytvořila. Snížila zákonnou valorizaci důchodů. Zvýšila platy ústavních činitelů o skoro 7 procent - ono to činí bezmála tolik, kolik je dnes průměrný důchod. Navýšila koncesionářské poplatky. Slibuje další peníze na armádu a pomoc Ukrajině (z čeho a na úkor koho?).

Vláda hraje vabank a spoléhá na „vyšší moc“. Na veřejnoprávní média – proto to gesto - na neziskovky, na korespondenční volbu, na prezidenta, případně na Ústavní soud a na postranní vliv Evropské unie (to je taky taková „koalice ochotných“).

Všichni znají, kam to až došlo v Rumunsku, když v 1. kole zvítězil ten, kdo neměl. Teď může sehrát roli jen postoj USA. Užitečnost korespondenční volby ukázala Moldávie, kde se prezidentkou stala Maia Sandu jen díky hlasům těch, co ve své vlasti nechtějí žít, ale rádi poradí! V Gruzii se EU a neziskovky podílely na vyvolávání občanských nepokojů před i po volbách. Je dobré to mít na zřeteli.

Nu, a jak je to u nás? **Výsledky obou posledních voleb – těch euro- i krajských – byly povzbuzující a přišly jaksi v hodině „dvanácté“.** Bezesporu k nim významným dílem přispěla svým vystupováním a nasazením Kateřina Konečná. Lidé nás začali brát na vědomí a poslouchat, co říkáme.

Už se na nás přestali dívat přes prsty.

Ale stálo nás to „majlant“ – v době, kdy jsme skoro na mizině a rozprodáváme majetek. Uspěli jsme, ale náš získaný hlas byl druhý nejdražší = 58,80 Kč. Třeba ANO vynaložilo na 1 získaný hlas 18,30 a Přísaha s Motoristy jen 9,50 Kč. Bylo nás ale po dlouhé době vidět a slyšet a Katka poskytnutý prostor vrchovatě využila. Je to podobný typ jako třeba Robert Fico, nebo u nás, z druhé strany politického spektra, Miroslav Kalousek. Říká se tomu „homo politicus“.

V eurovolbách to ale bylo o jednom lídrovi, v krajských to už bylo jiné a ve sněmovnách to bude jakbysmet. Bude to o tom, zda se podaří najít silné osobnosti, které budou mít lidem co říct, do-

kážou je zaujmout a také obstát v konfrontaci s lídry ostatních kandidátek.

Uvidíme, jak se budou věci dále vyvíjet. Jak budou tvořeny a skládány kandidátní listiny, jak bude kampaň financována a jak případně děleny možné zisky, aby strana nezemřela na souchotě. Uvidíme, zda se neobjeví nějaké nové, sofistikované útoky, že jde o skrytou koalici... Uvidíme, zda se nakonec ještě nějak rozmnoží ona pospolitost Stačilo! **Šlo se do toho s proklamací, že budeme usilovat o sjednocování všech levicových, vlasteneckých, pronárodně orientovaných sil, ale zatím nic moc.** Zůstává to při starém.

Že nakonec SOCDDEM nekývla na spolupráci se dalo očekávat a myslím, že to bylo logické. Tam by to nebylo kompatibilní, zejména v zahraničně-politické oblasti. Vzpomínám si, jak jsem po jejich posledním sjezdu debatoval s jedním starým přítelem, který zná dobře vnitřní poměry v této straně a říkal mi: „Tandem Maláčová – Zorálek je určitě pokrok proti tomu, co tu bylo, typům jako Poche, Petříček, Diensbier. Šmarda byl figurka. Ale netřeba zapomínat na to, že Maláčová je ASPEN Institut a tam si nevybírají lidi jen tak mírní – tírní, mají s nimi své plány (až nastane čas).

Koneckoucí pamatujeme na prezidentuskou kandidaturu Josefa Středuly. Před koncem kampaně z ní odstoupil ve prospěch Danuše Nerudové, kolegyně z ASPEN Institutu. Co k tomu dodat?

Neplácli jsme si ani s Jiřím Paroubkem a jeho ČSSD. Tam nějaké programové ani personální kolize nebyly, ale proti se postavil jeden z partnerů ve Stačilo! – ČSNS. Tam bych řekl, že to byl umělecký dojem nula. Společnou řeč jsme nenašli ani s Přísahou Roberta Šlachty. A zatím nic dalšího není na světě. **Je tu ale řada skutečných osobností, kteří s KSČM spolupracují, patří jaksi názorově, mentálně k nám. Byla by škoda je nepřizvat.**

Ve společnosti se poptávka po antisystémových stranách vždy čas od času vrací. To, když se nahromadí nespokojenost, tvořená životní zkušeností = špatnou zkušeností. Těch mají lidé víc, než čekali a než by si přáli. Ono to jaksi odpovídá tomu, co kdosi napsal, že „Vláda Petra Fialy není nejhorší od roku 1989. Ona je nejhorší od roku 1918!“

Pokud dnes někdo hledá proti systémoveou stranu, hnutí, sílu – která se tím neskrývá – pak to je Stačilo!

Chce to ale obezřetnost, nepovažovat úspěch za něco hotového, ale pracovat na jeho „zpevnování“. K opatrnosti vybízí i výsledek Bloku Sahry Wagenknechtové v německých volbách. Ten obraz v mnohém připomíná naši realitu. Jasný, srozumitelný a levicově radikální program, výrazná osobnost, která patří k nejpobulárnějším politikům v zemi a přesto pod 5 %, i když hodně těsně.

Prožíváme zajímavou dobu. Stojaté vody pominuly, situace se mění ve světě, v Evropě a doufáme, že zanedlouho i u nás. A při tom všem hlavní je ZACHOVAT MÍR, protože bez míru ztrácí hodnotu úplně vše!

Doufáme, že to pochopí a bude se tím řídit i příští česká vláda!

Karel Klimša, 22. března 2025

**K demokracii
mají nejdále ti,
kteří jí mají
plnou hubu.**

Karel Klimša

V programovém prohlášení téhle vlády mělo stát: budeme škodit pracujícím a jejich rodinám, jak jen to půjde. Děla to totiž skoro vždy, když s něčím novým přijde. A za to ji nebudeme šetřit. Vítejte u dalšího dílu Bez obalu, který by se nečetl dobře podporovatelům asociální čtyřdemolice, kdyby se jí dostal do ruky.

Již v roce 2023, kdy ministr Válek už v té době téměř rok sliboval zajištění dostatku léků, dal server Aktuálně.cz dohromady přehled ministerských výroků. Např. v prosinci 2022, krátce po nástupu do funkce, se Válek zapsal do historie českého politického bizáru tvrzením, že když obvoláte sto lékáren, chybějící lék se vám určitě podaří sehnat.

Nedostatek léčiv

Výpadky léků, konkrétně především antibiotik, se pak táhly i během celého roku 2023, a také loňské výpadky zásadních léků ukázaly, že novela zákona o léčivech, která měla potíže vyřešit, zcela selhává, protože se jí výrobci neřídí a nedodržují povinnost dodávat lék ještě dva měsíce po ohlášeném přerušení dodávek, jak jim zákon ukládá. A tak, světe div se, i v posledním roce vládnutí čtyřkoalice hlásí lékárny nedostatek léčiv.

Ministr zdravotnictví tak nedokázal za čtyři roky, co situaci údajně řeší, zajistit tak základní věc, jakou je dostatek léků v lékárnách, přitom se tu vláda ohání plněním programu z 93 %. Co že za lék tedy bude v následujících týdnech k nedostání? Státní ústav pro kontrolu léčiv (SÚKL) na svých webových stránkách upozornil na chýšné přerušení dodávek Brufenu, který může chybět od poloviny dubna až do konce května. Nedostatek léků je však jen pomyslnou třešničkou na dortu destrukce zdravotnictví v podání ministra Války. Již na podzim ho ostře zkřížoval prezident České lékařské komory za přiškrcení peněz pro ambulantní lékaře a praktiky.

»Návrh úhradové vyhlášky předložilý ministrem Válkem je zcela mimo ekonomickou realitu. Nezajistí peníze, ale přesto drze tvrdí, že stále garantuje všechno všem, kdykoliv a v libovolném množství. Ve skutečnosti negarantuje nic, jen nás zdravotníci neustále vydírá,« prohlásil směrem k ministru Válkovi v říjnu loňského roku prezident Lékařské komory Milan Kubek. A zcela bez viny není ministr ani v aktuální kauze Motol. Válek totiž při nástupu na ministerstvo sliboval v rozhovoru pro Zdravotnický deník přesouštění ředitelských postů ve všech státních nemocnicích, i v tomto případě však byla realita úplně jinde a výsledkem je 18 osob obviněných z korupce, praní špinavých peněz či dotačního podvodu po razii v Motole. Ministr Válek tak jednoznačně patří mezi ty, kterým nemůžete věřit ani nos mezi očima. Zato máte letos jedinečnou příležitost říct i jemu STAČILO!

Nedostatek bytů

Nová data demonstrující alarmující bytovou situaci pak v minulém týdnu přinesly Seznam zprávy. Zatímco ceny bytů v letech 2021-2024 vzrostly o téměř 40 %, mzdy se ve stejném období zvýšily cca jen o 20 %. Významně se tak mění socioekonomie těch, kteří si aktuálně mohou dovolit vlastní bydlení. Již dávno to nejsou mladé rodiny s dětmi. Zatímco v roce 2005 si člověk s průměrnou

mzdou mohl pohodlně dovolit rodinné bydlení, tak v roce 2024 by už o 11 procentních bodů překračoval doporučené maximum parametru DSTI, tedy poměru splátky dluhu k čistým příjmům. Ten lze považovat za jakousi horní hranici toho, za co je ochotna banka půjčit klientovi na bydlení, aby nebyl

Kvůli zbrojení se chystají občany ještě více ožebračit!

vystaven riziku selhání. Pokud bychom se zabývali tím, jak velký byt by si člověk v roce 2005 mohl dovolit, aby byl na horní hranici DSTI, která činí 45 %, byl by to byt o velikosti 130 m². V současné době je to však byt o více než polovinu menší – 60metrový. A zatímco v roce 2005 stačilo jednotlivci k pořízení vlastního bydlení vydělávat na úrovni mediánu až průměru, v roce 2024 na vlastní bydlení musí člověk vydělávat více než 75 až 80 % obyvatel. Je tak čím dál více patrné, že vlastní bydlení se v České republice stává luxusem pro nejbohatší.

Nedostatek ochoty pro mírová jednání

Dalším ekonomickým tématem minulého týdne pak byly úvahy ekonomů ohledně toho, kde vzít chybějících 80 miliard, tedy zvýšení na 3 % HDP, na které se vláda s Fialovým posvěcením chystá navýšit výdaje na obranu. A je jasné, že to obyvatelé České republiky bude bolet. Helena Horská, hlavní ekonomka Raiffeisenbank a členka Národní ekonomické rady vlády, prohlásila v souvislosti se zvyšováním peněz pro obranu, že **»jednorázové navýšení výdajů bez zásadních úspor v jiných kapitolách rozpočtu – včetně důchodů nebo zdravotnictví či zvýšení daní a odvodů či příjmů nebo půjček z EU – nebude možné«**.

Se svou špetkou přispěchal taky bývalý ministr financí Kalousek, podle kterého nebude jiná varianta než snižování výdajů ve formě propouštění státních zaměstnanců, v opačném případě by se pak dle něj musela Česká republika zadlužit. Absence jakékoliv ochoty politických špiček připustit mírová jednání

dříve než po třech letech válčení, ruku v ruce s nekritickým postojem k plánovanému zbrojení, se tak v budoucnu České republice vrátí. Ať už další potřebou zvyšování daní, které bez pochyb znovu pocítí především lidé, kteří se už nyní pohybují na hranici chudoby, případně se můžeme připravit na vlnu propouštění či další posouvání věkové hranice pro odchod do důchodu. To budou reálné dopady politiky válčení posledních let, o kterých vám ale ve svých programech před volbami nikdo neřekne.

I v Evropě se uplynulý týden nesl ve znamení zbrojení. Ursula von der Leyenová napřed představila svůj plán ReArm Europe, jehož součástí by mělo být poslat na zbrojení dalších 800 miliard eur neboli téměř 20 bilionů korun. Evropská rada se následně sešla v Bruselu, aby Komisi začala hledáním dalších zdrojů, které se dají nalít do zbraní. Tedy tento zbrojní kolotoč není zdaleka u konce. To všechno v době, kdy se zdá, že konflikt na Ukrajině se konečně blíží ke konci a zároveň v době, kdy téměř mnoha desítkám milionů Evropanů hrozí chudoba či sociální vyloučení, kdy ceny bydlení jsou rekordně vysoké a stále stoupají, a stejně tak vysoké jsou ceny za energie či potraviny. V Evropě scházejí léky a kvůli potřebě šetřit se odkládá věk odchodu do důchodů. Zároveň scházejí investice do inovací a nových technologií, jako jsou moderní čipy.

Prý kvůli nedostatku finančních prostředků přihlížíme brutální likvidaci sociálního státu a škrtům ve vzdělávání či zdravotnictví, a hle, na krmení zbrojařů se jako zákrakem peníze našly! Ano, sice přijdeme o všechny sociální jistoty, ale bude víc zbraní, co se budou dát poslat na Ukrajinu či někam jinam po světě, a zbrojaři se budou mít ještě lépe než nyní. Zároveň se posílí moc Evropské komise na úkor členských států, protože o rozdělování 150 miliard eur mezi členské státy na nakupování vojenského materiálu má rozhodovat právě Komise. Státy nebudou o svých penězích rozhodovat podle svých případných potřeb. A rozdíly mezi bohatšími a chudými státy v EU se jen rozšíří, protože válečnické vlády, jako je ta naše, by měly moc na zbrojení zneužít i peníze fondu soudržnosti.

Ráda bych se evropských i českých elit zeptala, kdo si myslí, že za ně bude umírat. Skutečně si myslíte, že člověk uchopí pušku a půjde s chutí padnout za systém, kde bude pracovat do 68 let, aby splatil dluhy, extrémně drahý nájem za malý a nedůstojný byt, nakoupil drahé potraviny nižší kvality, než co mají sousedi na západ od nás, a to celé ve strachu, aby ho zaměstnavatel někdy v budoucnu nevyhodil bez udání důvodu?

Mým cílem je, aby zde člověk mohl žít důstojný život, nikoliv přežívat. Aby Evropa byla znovu konkurenceschopná a prosperující. A tím myslím prosperitu pro všechny, nikoliv jen pro lidi profitující na válce. Řekněme STAČILO roztáčení nekonečného kola závodů ve zbrojení a STAČILO vládě, která úkoluje Evropskou komisi k nacházení více prostředků na zbrojení, místo průmyslu, zemědělství, školství, zdravotnictví či vědy a výzkumu.

Kateřina Konečná,

Bez obalu 10/2025

[youtube.com/watch?v=Cvfw9NWGik4](https://www.youtube.com/watch?v=Cvfw9NWGik4)

Velký politický příběh prvního a posledního prezidenta Sovětského svazu Michaila Gorbačova sa začal písať pred 40 rokmi. Analyzuje novinár Ján Šmihula, ktorý mal možnosť hovoriť s Gorbačovom osobne.

Pred 40 rokmi sa postavil Michail Gorbačov na čelo sovietskych komunistov. Prestavba krajiny i sveta sa mohla začať.

„Všetci, tak vedúci predstavitelia, ako aj prostí ľudia na vlastnej koži cítili, že s krajinou sa deje niečo nedobre: rad-radom od roku

1982 - kedy zomrel Brežnev a pohrebmi generálnych tajomníkov ÚV KSSZ - sa spoločnosť prepádala do čoraz väčšej stagnácie,“ aj týmito slovami obhajoval Michail Gorbačov v knihe „Pochopiť prestavbu...“ jej nevyhnutnosť.

(Poznámka metéra první – autor akosi pozabudol, na slova amerických prezidentů, že musí Sovětský svaz uzbrojit, předhoniť ve výzkumu vesmíru a všeobecně ve vědeckotechnickém rozvoji. Připomenout také musím, že v době, kdy odešli v krátkém čase za sebou tři gensekové, Sovětský svaz teprve doplácet poslední splátky Spojeným státům a Velké Británii za materiální pomoc z doby velké vlastenecké války a teprve počátkem osmdesátých let došlo k vyrovnání ženské a mužské populace!)

„Preteky na lafetách“

Počas 20 rokov vládnutia Leonida Iljiča Brežneva, Jurija Andropova a Konstantina Černenka sa Sovietsky zväz ocitol v hlbokkej kríze a stagnácii.

Bezmocnosť režimu konať zväzňovala tiež skutočnosť, že v období od novembra 1982 do marca 1985 zomreli všetci traja spomínaní generálni tajomníci komunistickej strany. Rusi nazývali ironicky toto obdobie, počas ktorého skonali nielen traja najvyšší predstavitelia štátu, ale tiež viacerí členovia najvyššieho vedenia komunistickej strany „preteky na lafetách“. Členom politbyra bolo zrejmé, že toto obdobie sa musí skončiť.

(Poznámka druhá – toto obdobie ja som zažil v Sovětském svazu na vlastní kůži. Být generálním tajemníkem ÚV KSSS byla vyšší pocta než být prezidentem USA nebo papežem. Všichni hrdinové a funkcionáři z konce války, kterým bylo po válce kolem čtyřiceti

pracovali na svých funkcích co nejlépe, ale najednou jim bylo osmdesát a postupně opouštěli své pozice. Někteří se shodou okolností nejvyšší pocty, být generálním tajemníkem, dočkali. Ale stejně jako u Brežněva i u těch ostatních vyjma Andropova to byly už jen čestné funkce. Rozšafnosti Chruščova dosáhl až medvěd Míša!)

Poznal som Gorbačova

Zvolenie reformátora Gorbačova

Necelých 24 hodín po smrti Černenka (zomrel večer 10. marca 1985) sa zišlo politbyro. Prvý na ňom prehovoril „pán Nie“, ako prezývali dlhoročného sovietskeho ministra zahraničných vecí Andreja Gromyka. Tentoraz ale porušil svoju zásadu, vďaka ktorej dostal prezývku a povedal „áno“.

Autor článku s Michailom Gorbačovom v sídle Fondu Gorbačova v Moskve v roce 2016

Práve tento člen politbyra s najväčšou autoritou navrhol Michaila Gorbačova za nového generálneho tajomníka komunistickej strany. Potenciálni súper Gorbačova pochopili, že nemajú šancu. Patril medzi nich 70-ročný Viktor Grišin, prvý tajomník moskovského výboru strany a v tom čase druhý najmladší člen politbyra 62-ročný Grigorij Romanov, nad ktorým držali „ochrannú ruku“ silové zložky. Jeho pozíciu však ešte pred tým výrazne oslabil smrť vplyvného sovietskeho ministra obrany 76-ročného Dmitrija Ustinova, ktorý zomrel v decembri 1984.

Cesta k zvoleniu 54-ročného Michaila Gorbačova za nového generálneho tajomníka Ústredného výboru Komunistickej strany Sovietskeho zväzu (ÚV KSSZ)

bolo voľná. Vzápätí po zasadaní politbyra sa 11. marca 1985 konalo mimoriadne plénum komunistickej strany, ktoré jednohlasne podporilo kandidatúru Michaila Gorbačova. Stavropolský mechanizátor a absolvent práva na moskovskej Lomonosovovej univerzite, ktorý prešiel všetkými postami stranického funkcionára sa dostal až na samotné čelo komunistickej strany.

(Poznámka třetí – vzpomínám, že jsme ho nikdo pořádně neznali

a byli jsme přesvědčeni že není možné, aby tak velkou zemi vedli duševně přezrálé a fyzicky již neschopné loutky. Tehdy se také vyprávěl trapný vtip, že na zahájení sjezdu KSSS se z amplionu ozvalo: „Přineste předsednictvo!“ Čekali jsme, co z něj vyleze. A vylezlo. Hned při jeho vystoupení v dubnu na zasedání ÚV KSSS. Hned jsme jasné mezi řádky viděli odklon komunistické strany od svého základního poslání a nástup pokračování chruščovismu. Když jsem ve svém vystoupení měsíc poté v květnu na zasedání městské organizace KSČ v Moskvě na velvyslanectví Gorbačovovo dubnové vystoupení podrobil drobné až bážlivé kritice následoval kolotoč zakončený mým stranickým – nikoliv posledním - trestem.)

Začiatok novej epochy

Hneď ako sa Michail Gorbačov ocitol na vrchole moci dal najavo, že s ním prichádza nielen politika „glasnosti“ (otvorenosti) a „perestrojky“ (prestavby), ale zároveň aj

absolútne nový štýl vládnutia. Na verejnosti pravidelne vystupoval so svojou ženou Raisou a už počas svojej prvej cesty do Leningradu (v súčasnosti Petrohrad) zašiel medzi dav ľudí, ktorý ho vítal, čo bolo pre sovietskych vodcov dovtedy niečo nevídané. Rovnako ako slobodné voľby, sloboda tlače, náboženské slobody a existencia viacerých strán, ktoré sa stali počas jeho vlády realitou.

(Poznámka čtvrtá – Gorbačov nepřišel s ničím novým, jen oprášil zkušenosti stovek komunistických funkcionářů z dob krutého kapitalismu, kdy jezdili město od města a přesvědčovali lidi o správnosti podporovat komunistické myšlenky. Na ty ale velký Míša pozabudol. Měl jasně daný svůj plán

na rozbití země sovětů a světového komunistického hnutí. S vystoupeními Lenina, Gottwalda, Zápotockého, Šmerala, Dimitrova, Thälmannů a dalších, neměla jeho veřejné produčování nic společného. Měl se spíše učit u Fidela, Che, Camila a dalších revolucionářů, kteří byli denně mezi prostými lidmi!)

„Nové myšlenie“ v medzinárodných vzťahoch

V medzinárodných vzťahoch uskutočňoval nositeľ Nobelovej ceny za mier z roku 1990 aktívnu politiku uvoľňovania napätia na základe ním sformulovaných princípov „nového myšlenia“.

V prvej polovici 80. rokov minulého storočia boli vzťahy medzi Sovietskym zväzom a Spojenými štátmi na bode mrazu, čo ešte viac umocnilo vyhlásenie amerického prezidenta Ronalda Reagana, ktorý označil v júni 1982 v britskej Dolnej snemovni Sovietsky zväz za „**rišu zla**“, o rok neskôr v marci to v prejave na Floride zopakoval. Ale, už v novembri 1985 rokovali spolu na historickom stretnutí v Ženeve - ľady studenej vojny sa začali topiť.

Gorbačov sa stal jednou z kľúčových postáv svetovej politiky 20. storočia.

Zohral rozhodujúcu úlohu pri ukončení studenej vojny, pretekoch v zbrojení, pri páde Berlínskeho múru a opätovnom zjednotení Nemecka.

(Poznámka pátá – ano, autor má pravdu, Gorbačov se skutečně stal jednou z klíčových postav, ale zrádcovských postav dělnického hnutí. Jeho drzost, přijmout Nobelovu cenu za vraždění komunistických funkcionářů v rozpadajícím se socialistickém táboře a přípravu třetí světové války, kam dnes jeho politika dospěla, tak na to musí mít člověk skutečně žaludek... a také miliony dolarů v Deutsche Bank! Ne nadarmo řekl Fidel Castro, v reakci na to, kdo všechno z válečníků dostává Nobelovu cenu za mír, že by ji nikdy nemohl přijmout.)

Na Západe velebený - doma zatracovaný

V prípade Michaila Gorbačova sa potvrdila stará múdrosť, že doma nie je nikto prorokom. Zatiaľ čo politikovi, ktorý zmenil chod histórie spievajú na Západe chválospevy, doma je k nemu aj v súčasnosti postoj značne negatívny. Z výsledkov prieskumu verejnej mienky, ktorý

v auguste 2022 uskutočnilo Celoruské centrum pre výskum verejnej mienky (VCIOM) vyplynulo, že sympatie k nemu prechováva len 13 percent obyvateľov.

Naopak, až 74 percent Rusov cíti ku Gorbačovovi nevráživosť, pričom zvlášť negatívny postoj k nemu zaujímajú komunisti - až 89 percent. Jeho odporcovia mu nevedia odpustiť najmä to, že zlikvidoval Sovietsky zväz, ktorého sa stal prvým a posledným prezidentom, ako aj to, že zničil komunistickú stranu.

J. Šmihula, 11. marca 2025

(Poznámka posledná – autor zjednotil názov posledného odstavce. Veľeben sice bol, ano, ale zmanipulovaným davom príznivcov v prvých dňoch jeho carství, ale hlavne bankovkami šustíciimi vládcami sveta. Obrovský propad životní úrovni v Sovietském svazu za jeho vlády a následně v Rusku a dalších od svazu odpadlých zemích za notorického alkoholika Borise, rozkradení a zaprodání neuvěřitelného bohatství vlasti, určitě úctu neměl a svět ho využil jako užitečného idiota, zmačkal a zahodil v zapomnění! Stal se jen jedním ze zrádců dělnického hnutí a otevřeným antikomunistou.)

Soud uznal Ukrajinu vinnou z masakru v Oděse

Podle oficiálních údajů díky teroru Právěho sektoru bylo **upáleno asi padesát lidí a bylo asi 250 zraněných**. Evropský soud pro lidská práva takto jednomyslně rozhodl: **Ukrajina této hrůze a tragédii nezabránila!**

Ukrajina je vinna skutečností, že 2. května 2014 nezabránila hromadnému násilí v domě odborových svazů v místním městě Oděsa.

Ve čtvrtek to rozhodl Evropský soud pro lidská

HRW: Ukrajinskí vojáci ostřelují
Doněck kazetovou municí

21. 10. 2014, 12:06 - Kyjev • Aktualizováno 21. 10. 2014, 13:39
Zdroj: CNN

Ukrajinskí vojáci používají proti civilním četvrtím ve městě Doněck kazetovou munici, která je mnohde ve světě zakázána. V úterý to uvedla organizace Human Rights Watch.

Proruští demonstranti pak našli útočiště v domě Odborových svazů před hradem Promotoriadi, kde vypukl oheň, a následně zemřely desítky lidí. Budova byla zapálена radikály Právěho sektoru. Lidé, kteří uvízli v budově, měli jen malou příležitost dům odborů opustit.

Podle oficiálních údajů tragédie zabil teroristický čin asi 50 obětí života a asi 250 zraněných. Zároveň místní aktivisté obviňovali vládu Kyjeva za úmyslné zamlčování skutečných informací o tragédii.

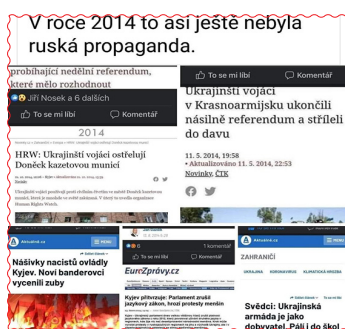
Tato událost je možná nejdůležitějším symbolem zvýšeného tlaku na ruskou menšinu ze státního převratu na Ukrajině, který je často považován za jeden z hlavních důvodů ruské invaze do sousedního státu v únoru 2022.

Rozsudek zatím není pravomocný, ale jednomyslné rozhodnutí už dává jasný výrok a potvrzení, co se skutečně stalo!

Zde ale je ještě jedna závažnější otázka: BIS Koudelka a další vyhrožovali všem, co to takto popisovali, přísnými tresty. V podstatě Koudelka, Rakušan a další popírali genocidu a zastražovali občany. Co pak udělá justice, pokud Evropský soud tento rozsudek potvrdí?

13. března 2025

(Poznámka metéra: Celý nacistický incident Ukrajinců proti Ukrajinčům natočila francouzská a italská televize a najdete jej na YouTube.)

poskytly včasná záchranná opatření, která pomáhají obětem a následně řádné vyšetřování celého incidentu. Kromě porušení článku 2, podle ESLP, došlo také k porušení článku 8 (právo na respektování soukromého a rodinného života) ve vztahu k jednomu stěžovateli týkajícímu se zpožděného předání těla jejího otce.

Co se stalo v onen den „D“?

Pripomeňme si, že v osudný den probíhala událost takzvaného antimajdanu - příznivců proruských separatistů na Kulikovém Poli v Oděse, proti které zakročili radikálové z Právěho sektoru a fotbaloví ultras klubů z Oděsy a Charkova.

Ukrajinskí vojáci v Krasnoarmijsku ukončili násilné referendum a stříleli do davu

11. 5. 2014, 19:18 • Aktualizováno 11. 5. 2014, 22:32
Zdroj: CNN

V ukrajinském Krasnoarmijsku probíhající nedělní referendum, které mělo rozhodnout o samostatnosti Doněcké a Luhanské oblasti na východě země, ukrajinskí vojáci násilně ukončili a podle agentury AP začali střílet do davu. Na místě jsou oběti. Střety v neděli probíhaly i na jiných místech.

Ukrajina, Evropská unie a Spojené státy hovoří o průměří?!

Podle západních partnerů je něco divného na ruské straně... Putin nic neříká a přijíždí do Kurska ve vojenské uniformě. No, každý hned pochopil, jaká bude odpověď. Ukrajina, napumpovaná západními zbraněmi, Rusku určitě nebude vyhovovat... Takže váleční štváči, míč je znova na vaší půlce...

(t.me/sanya_florida/24049, Březen 13)

My dokonce nechápeme ani míru vlivu „hlubokého euroatlantiku“ na americký systém politického řízení.

Začnu krátkým komentářem ke včerejší události. Ano, viděli jsme jen špičku ledovce, a to jen tu její část, kterou se nám rozhodli ukázat. Faktem ale je, že se zásadně lišily diplomatické, chcete-li, metodiky Spojených států a Ruska: diplomacie „tlačení na pilu“ (v prvním případě) a diplomacie postupných kroků. Výsledkem tří otázek Vladimira Putina je, že z Rubio-Jermakova ultimáta nezbylo nic. Dále bude možné přejít pouze k výhrůžkám. A ty budou v tomto případě vypadat nekonstruktivně. Naši kolegové to řekli správně: Putin nekladal podmínky, kladl otázky. Ukazuje se, že Washington na otázky nemá odpovědi? Takže celá zdánlivě pečlivě promyšlená propagandistická složka této kombinace byla zcela znehodnocena.

Formulace M. V. Zacharovové o „Rubio-jermakovském ultimátu“ jako prvku veřejné rétoriky je naprosto brilantní a je kalibrovaná jak obsahově, tak časově.

Američanům bylo při vstupu řečeno, že nikdo nebude diskutovat o rétorických konstrukcích („míč je na straně Ruska“); očekávala se nejen konkrétnost, ale i rozumná konkrétnost.

Řečeno na rovinu, konkrétnost je to, čeho se Trumpův tým v ukrajinské otázce obává nejvíce. Protože detaily jasně ukazují přítomnost či nepřítomnost reálného organizačního a politického

zdroje. Racionálně vnitřně všichni chápeme, že organizační zdroj Trumpova týmu je malý. Ale když se začne mluvit o detailech, začne tato skutečnost vycházet najevo.

Ale abych byl upřímný, věřím ve zdra-

„Džiddské kličkování...“

vý rozum M. Rubia. Zejména proto, že nemá osobní zájem na „bývalém SSSR“ jako na aktivu. Ano, je to „jestřáb“. Ale míra jeho praktické agresivity bude záviset především na situaci v Trumpově týmu. Tam mohou existovat velmi různé varianty, ale obecně jsme svědky poměrně brzkému uvolnění vnitřních rozporů do veřejného prostoru. Nevzpomínám si, že by se něco takového v období 100 dnů dělo dříve. Navíc podotýkám, že Rubio měl - na rozdíl od Walze - byrokratickou chytrost a seskočil z tlaku na Moskvu za každou cenu na zmrazení ještě před příchodem Whitkoffa. Je jasné, že je nepravděpodobné, že by jeho návštěva Moskvy mohla být zorganizována (i když teď už je možné všechno) za účelem osobní účasti na tlaku na Moskvu, ale čistě mediálně byl Rubio velmi technicky odsunut na vedlejší kolej. Připouštím, že Rubio nyní věří, že se ho ostatní členové Trumpova týmu snažili

jen podrazit. To rozhodně není tak úplně pravda. Důležité však je, jak se na „džiddské kličkování“ bude dívat on sám.

Při sledování dnešních událostí však musím konstatovat, že politické analýzy, a to i v kontextu dnešní situace, ztrácejí stále více smysl. I relativně „lokální“ jevy, jako je výskyt „Rubio-Jermakova ultimáta“, je třeba chápat v souvislostech. Tento agresivní dokument je sice lokální, ale mohl by narušit strategickou logiku vývoje současných rusko-amerických vztahů a jen rafinované chování ruského vedení dokázalo udržet nad vodou to, čeho bylo dosaženo dříve. Odmítněme verzi, která se mi zdá hluboce nepodložená, že „ultimátum“ bylo součástí „mazaného plánu“ dohodnutého s Moskvou (všechny skryté tendence a mediální projev tomuto odporují), stejně jako hypotézu, že šlo o „exces vykonavatele“ na základě korupce (i takovou verzi jsem slyšel). Otázkou zůstává, jaké události byly ozvěnou vzniku tohoto nelogického dokumentu, který vlastně vytvořil rizika pro Trumpovu politiku v mnoha oblastech, nejen na Ukrajině.

Současné dění kolem Ukrajiny nelze chápat mimo dlouhodobé vývojové trendy, které se netýkají ani tak USA, jako spíše euroatlantického prostoru. Mohu to říci na rovinu: my dokonce nechápeme ani míru vlivu „hlubokého euroatlantiku“ na americký systém politického řízení. To plně nepochopil ani sám Trump.

Nyní chápe „rozsah katastrofy“ mnohem lépe. A z toho pramení i zmatení.

Prof. Dmitrij Jevstafjev

14. 3. 2025; <https://t.me/s/dimonundmir>

Pták roku 2025 holub míru

Komunisté odsuzují škrty v podpoře bydlení a jeho nedostupnost

V uplynulých týdnech jsme všichni sledovali snahu poslanců ODS a TOP09 prosadit do zákoníku práce výpověď bez udání důvodu. Teď, v podstatě ti samí poslanci, přicházejí s dalším absolutně asociálním návrhem.

Z tolik očekávaného zákona o podpoře bydlení chtějí udělat jen cár papíru!

Zákon, který měl pomoci většině z jednoho milionu lidí ohrožených příjmovou chudobou, by se stal zákonem pro velice úzkou skupinu obyvatel. Nárok na podporu by patrně ztratila většina samoživitelů a samoživitelů a také část seniorů.

Asociálnost návrhu je provázána také dlouhodobou neschopností současné pravicové vlády Petra Fialy nastartovat obecní a družstevní výstavbu, která by

pokryla poptávku po cenově dostupném bydlení.

Přitom je v České republice podle odhadů zhruba 160 tisíc lidí v bytové nouzi, dalšímu asi 1,5 milionu bytová nouze hrozí.

KSČM připomíná, že všechny vládnoucí strany desítky let ignorují bytovou krizi, která postihuje stále větší počet nemajetných občanů.

KSČM důrazně odmítá jakékoliv pokusy či vůbec myšlenky zákonodárců na omezení cílové skupiny, které má navrhovaný zákon o podpoře bydlení pomoci.

KSČM má ve svém programu reálné návrhy opatření, která zajistí dostupné bydlení a pomohou započít s výstavbou obecních a družstevních bytů.

Jde především o:

- zřízení státního stavebního holdingu a státní výstavbu bytů;
- podporu využívání pozemků, které mají obce, města a kraje k dispozici;
- podporu družstevní výstavby a družstevního bydlení;
- zamezení spekulacím s bytovým fondem;
- snížení nákladů na bydlení změnou energetické koncepce státu (energie bez burzy, výkup akcií vodárenských a teplárenských společností atd.);
- využití zdrojů, které mají tyto subjekty na účtech;
- státní podporu moderní modulové výstavby.

VV ÚV KSČM, Praha, 14. března 2025

Nedávno došlo ke zveřejnění informace o manažerských měsíčních platech a odměnách vedoucích úřadů, státních podniků a příspěvkových organizací za rok 2023. Zveřejněné jsou jen platy manažerů ve veřejné správě představující dvojnásobek průměrného platu a výše t.j. 92 026 Kč.

A pak že se mají u nás lidi špatně?!

Zobrazujeme jen pár vyvolených z popředí uvedené tabulky ale bez benefitů jako je třeba mobil a auto s řidičem, či služební byt:

Generální ředitel/ka, Česká pošta, s.p. -	2 045 680 Kč
Předseda/předsedkyně Rady ČTÚ -	902 623 Kč
Ředitel s.p. (a) Vojenský technický ústav, s.p. -	627 140 Kč
Generální ředitel/ka, Zdrav.poj. min. vnitra ČR -	602 883 Kč
Ředitel VZP ČR -	586 090 Kč
Generální ředitel/ředitelka, Správa železnic, s.o. -	583 406 Kč
Generální ředitel ŘLP ČR, s.p. -	514 293 Kč
Guvernér ČNB -	486 360 Kč
Člen předst., Dopravní podnik hl. m. Prahy -	447 350 Kč
Člen bankovní rady ČNB -	443 783 Kč
Náměstek ředitele VZP ČR -	427 019 Kč
Soudce Okresní soud ve Svitavách -	410 372 Kč
Člen bankovní rady ČNB č. 8 -	402 439 Kč
Generální ředitel Vojenská zdr. pojišťovna ČR -	400 767 Kč
Člen bankovní rady ČNB č. 1 -	393 666 Kč
Člen bankovní rady ČNB č. 2 -	387 734 Kč
Předseda/předsedkyně Ústavního soudu "a" -	383 500 Kč
Vedoucí zaměstnanec DIAMO, s. p. -	378 859 Kč
Náměstek ředitele 2, VZP ČR -	374 094 Kč

i špatně?!

Člena představenstva 1, Dopr. podnik hl. m. Prahy -	373 350 Kč	
Předseda/předsedkyně Ústavního soudu "b" -	367 391 Kč	
Člen bankovní rady ČNB č. 5 -	359 580 Kč	
Soudce 12, Okresní soud Plzeň - sever -	359 091 Kč	
Náměstek ředitele 3 VZP ČR -	357 690 Kč	
Člen bankovní rady ČNB č. 6 -	357 584 Kč	
Náměstek ředitele 4 VZP ČR -	354 623 Kč	
Náměstek ředitele 5 VZP ČR -	346 331 Kč	
Ředitel/ka úseku č. 2 LČR B, Lesy České republiky, s.p. -	344 856 Kč	
Předseda/předsedkyně NS, Nejvyšší soud -	343 383 Kč	
Před.představ.,Tech. spr. komun. hl. m. Prahy, a.s. -	343 208 Kč	
Ředitel/ka úseku č. 3 LČR Lesy České republiky, s.p. -	340 993 Kč	
Předseda soudu Nejvyšší správní soud -	339 702 Kč	
Člen představenstva 2, Dopr. podnik hl. m. Prahy -	334 050 Kč	
Člen představenstva 3, Dopr. podnik hl. m. Prahy -	334 050 Kč	
Člen bankovní rady ČNB č. 3 -	332 144 Kč	
Předseda vlády ČR -	331 459 Kč a náhrada výdajů -	455 400 Kč
Místopředseda Ústavního soudu 1a -	330 945 Kč	
Místopředseda Ústavního soudu 2a -	330 945 Kč	
Čl. porady vedení č. 1, Generální finanční ředitelství -	330 180 Kč	
Člen bankovní rady ČNB č. 4 -	329 317 Kč	
Ředitel regionální pobočky 1, VZP ČR -	325 347 Kč	
Ředitel/ka úseku č. 2 LČR A, Lesy České republiky, s.p. -	325 203 Kč	
Vedoucí pracovník č. 7, Fakultní nemocnice v Motole -	321 026 Kč	
Místopředseda Ústavního soudu 1b -	319 962 Kč	
Ředitel 1, Povodí Vltavy, státní podnik -	319 552 Kč	
Soudce 8, Okresní soud v Ústí nad Orlicí -	319 347 Kč	
Ředitel/ka úseku č. 4 LČR, Lesy České republiky, s.p. -	318 758 Kč	
Generální ředitel, Oborová zdravotní pojišťovna zaměstnanců bank, pojišťoven a stavebnictví -	317 083 Kč	
Ředitel Fakultní nemocnice Bulovka -	312 775 Kč	
Místopředseda Ústavního soudu 2b -	312 685 Kč	
Ředitel 2, Institut klinické a experimentální medicíny -	311 579 Kč	
Ředitel regionální pobočky 2, VZP ČR -	311 555 Kč	
Ředitel regionální pobočky 3, VZP ČR -	309 742 Kč	
Místopř. předst. 2, Tech. spr. kom. hl. m. Prahy -	308 541 Kč	
Ředitel podniku, Budějovický Budvar -	307 654 Kč	
Vedoucí Kanceláře prezidenta republiky 1 -	305 884 Kč	
Ředitel Fakultní nemocnice Plzeň -	304 138 Kč	
Vedoucí pracovník č. 7, Fakultní nemocnice Plzeň -	302 014 Kč	
Ředitel Všeobecná fakultní nemocnice v Praze -	298 894 Kč	
Generální ředitel/ka LČR Lesy České republiky, s.p. -	298 676 Kč	
Místopř. předst. 1, Tech. spr. kom. hl. m. Prahy -	297 694 Kč	
Místopředseda - Nejvyšší soud -	292 475 Kč	
... A takto bychom mohli pokračovat a po 40 stránkách skončit u těch chudáků co berou "jen" 92 tisíc měsíčně. Tak tihle asi problémy s bydlením nemají? Tito státní zaměstnanci mohou klidně říkat: "...kdvž zařídíme seniorv. tak oni to pochopí..." Co říkáte?!		

... A takto bychom mohli pokračovat a po 40 stránkách skončit u těch chudáků co berou "jen" 92 tisíc měsíčně. Tak tihle asi problémy s bydlením nemají? Tito státní zaměstnanci mohou klidně říkat: "...když zařídíme seniory, tak oni to pochopí..." Co říkáte?!

Ne zařazení Kuby na seznam států podporujících terorismus!

Prakticky od 26. srpna 1959, kdy společnost American Foreign Power zrušila na nátlak vlády úvěr ve výši 15 milionů dolarů, začala blokáda Kuby, která trvá dodnes.

Postupně byly zrušeny dodávky ropy, nákup cukru, nákup niklu a jiných důležitých surovin. Došlo k přerušení diplomatických styků, k invazi v Zátocě Sviní a k pozdějšímu úplnému zastavení vývozu a dovozu, včetně léků a potravin.

Tedy k totálnímu embargu na veškerý obchod mezi Kubou a USA.

Později byl vydán i zákaz dovozu výrobků z třetích zemí, vyráběných z kubánských surovin. Ani to všechno nestačilo zlomit kubánskou revoluci.

V roce 1962 přišel tedy zákaz vjezdu lodí do amerických přístavů, těch, které vozily zboží na Kubu. Současně byly postupně zablokovány veškeré aktivity Kuby a jejich občanů ve Spojených státech.

Zakázaly se transfery, platby, úvěry, devizové převody, export a import peněz,

včetně zlata. Omezily se cesty na Kubu americkým občanům vyúsťující téměř k úplnému zákazu.

Kuba byla taktéž zařazena na listinu zemí, kterým je zakázáno poskytovat technické informace. Korunu všemu dal prezident Bush, když vydává komplexní zákon „Akt pro demokracii na Kubě“ tzv. Torricelliho zákon.

Schvaluje návrhy „Komise pro pomoc svobodné Kubě“ s cílem vytvořit podmínky pro případnou intervenci za účelem vynucení změny režimu. Obsahuje 450 stran, které mají sílu zákona.

Kubu ani tato všechna genocidní opatření nezlomila.

Napáchala však nesmírné hospodářské škody, vyčíslené od začátku blokády do konce roku 2023 na 159 bilionů a 54 miliard dolarů.

Valné shromáždění OSN rok, co rok schvaluje rezoluci proti blokádě Kuby.

Pro blokádu hlasují v poslední době USA a Izrael. Proti blokádě je již 187 států.

Svět se tedy bouří a odsuzuje nyní blokádu, která nabyla formy genocidy i zásluhou znovu zařazení Kuby na seznam států podporujících terorismus prezidentem Trumpem.

Pokračuje tedy nezákonné pronásledování například dodávek pohonných hmot, na jejichž dovoz má Kuba legitimní právo a bez kterých se neobejde.

Pokračuj taktéž i absurdní pronásledování legitimních dohod v oblasti zdravotnictví s jinými zeměmi, které hrozí, že miliony lidí přijdou o zdravotní služby by mnoho dalších opatření.

Členové a sympatizanti Společnosti Česko-kubánského přátelství v Brně nesouhlasí s přetrvávající blokádou a opětným zařazením Kuby na seznam států podporujících terorismus.

Proto připravili **Program solidarity**, umožňující se k němu připojit kterékoliv organizaci či jednotlivci.

V Brně 27. 1. 2025,

Jozef Štofán, předseda SČKP Brno

Jedním z bodů Programu solidarity s Kubou přijatého na Valné hromadě Společnosti česko-kubánského přátelství (SČKP) dne 15. března 2025

proti blokádě Kuby a proti zařazení Kuby na seznam států podporujících terorismus je zapojení obyvatel České republiky do akce „soustředování pohlednic“ s individuálními vzkazy kubánskému lidu.

Pohlednice budou letos při našem turistickém zájezdu „Napříč Kubou“ hromadně předány kubánské organizaci Pro spolupráci mezi národy (ICAP) v Havaně včetně doprovodné dokumentace.

Stačí tedy, když vy, přátelé a sympatizanti Kuby, do konce září 2025 odešlete zajímavou pohlednici z místa kde žijete či rádi v naší vlasti pobýváte, napíšete na ni jednoduchý pozdravný text, vložíte pohlednici s adresou třeba Kuba, nebo Havana, či jiné město či místo na Kubě do dopisní obálky a odešlete ji na adresu:

Ing. Jozef Štofán, Ješkova 236/2, 638 00 Brno

Nevylučuje se ani hromadné odeslání napsaných pohlednic skupiny přátel na uvedenou adresu v jedné obálce.

Pověřený garant zabezpečí přeložení textu, vyznačení na předané mapě České republiky odkud byla pohlednice odeslána a jejich předání v Havaně do rukou ředitele ICAPu.

Rádi uvítáme, když pohlednice budete odesílat co nejdříve, abychom postupně zabezpečili provedení nezbytných úkonů.

Věříme, že spolu vytvoříme „pavučinovou síť“ přátel a sympatizantů Kuby a vyjádříme tím svoji solidaritu s Kubánci a jejich bojem za lepší životní úroveň.

Kubánský lid si po útrapách s hurikánem Oskar a Rafael, dvěma velkými zemětřeseními během patnácti dnů

v roce 2024 a zintenzivněním opatření hospodářské, obchodní a finanční blokády ze strany Spojených států projevenou solidaritou zaslouží.

Finanční možnost pomoci kubánskému lidu v důsledku blokády se prozatím díky embargu vylučuje. Za Vaši pohlednici předem děkuje pověřený garant

Ing. Jozef Štofán,

pred. SČKP Brno, stofin@seznam.cz

A poznámka metěra nakonec. A jakže to asi udělám já? Koupím pohlednici místa, kde žiju a na ni do adresy napíšu: „Hrdému lidu Ostrova svobody“, a do textu připišu:

„Vážení přátelé, kamarádi! Celý život obdivuji hrdinství Kubánského lidu při překonávání překážek; Vaši solidaritu s mnoha národy světa; skromnost, s jakou překonáváte imperialistické embargo i nepřázeň přírodních živlů. Přesto neznám optimističtější a usměvavější národ, než jste vy, pokračovatelé, Fidela, Raula, Che... Lepší svět je možný! Vytvrvejte! Vlast nebo smrt! Zvítězíme!“

Pak to podepíšu, vloží do obálky, napíšu Jožkovu adresu do Brna, přilepím známku a pošlu s dobrým pocitem, že jsem alespoň chvíli nemyslel jen na své problémy s neschopnou „českou“ vládou, ale také věnoval chvilku ve skromných podmínkách žijícím a tvrdě bojujícím přátelům na Kubě.

Senát se chystá zastavit financování mezinárodních struktur

Rok 2025 je rokem výročí. Před 80 lety skončila Velká vlastenecká válka a druhá světová válka. V onom vzdáleném roce 1945 však došlo k další významné události - založení Organizace spojených národů (OSN).

Rozhodnutí o založení OSN padlo na mezinárodní konferenci v San Francisku, která se konala od 25. dubna do 26. června 1945. Konference se zúčastnilo 50 států, které jsou považovány za zakladatele OSN. Za datum oficiálního vzniku OSN se považuje 24. říjen 1945. Toho dne vstoupila v platnost Charta OSN, kterou podepsaly USA, SSSR, Velká Británie, Francie, Čína a další státy.

Současný generální tajemník OSN António Guterres se o nadcházejícím kulatém datu - 80. výročí založení OSN - ve svých letošních projevech již několikrát zmínil. V letošním roce se v sídle OSN v New Yorku uskuteční řada oslav k výročí organizace.

Pak ale zničehonic přišla zpráva, že Spojené státy možná opustí OSN. Dva týdny po své inauguraci, 4. února, podepsal 47. prezident Spojených států Donald Trump exekutivní příkaz, který reviduje účast USA v OSN obecně a v UNESCO zvláště. Exekutivní příkaz rovněž stanoví (aniž by se čekalo na výsledky auditu), že země vystoupí z Rady OSN pro lidská práva (UNHRC) a z Agentury pro palestinské uprchlíky na Blízkém východě (UNRWA).

Překvapivé je, že dekret ze 4. února obviňuje OSN nejen z neefektivity, ale také z antisemitismu. Konkrétně UNESCO bude auditováno kvůli „jakýmkoli projevům antisemitismu nebo protiizraelských nálad v organizaci“.

V textu dekretu se dále uvádí: „Některé agentury a orgány OSN se však od tohoto poslání (podpora míru a předcházení válkám a konfliktům - V. K.) odklonily a místo toho jednájí proti zájmům Spojených států, útočí na naše spojení a podporují antisemitismus.“

Není těžké uhodnout, že jde o to, aby OSN projevila sympatie Palestincům, kteří jsou obětí současné války na Blízkém východě. A takové projevy sympatií, stejně jako nedostatečnou podporu Izraele ze strany OSN, vnímá Trump a jeho okolí jako „antisemitismus“.

V komentáři k exekutivnímu příkazu Trump uvedl: „OSN nevyužívá svůj potenciál. Upřímně řečeno, není řízena příliš dobře. Nedělají svou práci.“

Navíc ještě v den své inaugurace, 20. ledna, Trump podepsal exekutivní příkaz o vystoupení USA ze Světové zdravotnické organizace (WHO). A současně podepsal také exekutivní příkaz o odstou-

pení země od Pařížské dohody o klimatu. Připomeňme, že dohoda byla přijata 12. prosince 2015 na závěr 21. konference Rámcové úmluvy OSN o změně klimatu v Paříži.

Nová, ještě větší rána zazněla 21. února. Toho dne skupina republikánských

Spojené státy chtějí vystoupit z OSN?

senátorů připravila návrh zákona o úplném vystoupení USA z OSN. Jsou jimi šéf výboru pro energetiku Mike Lee (Utah), Marsh Blackburn (Tennessee) a Rick Scott (Florida). Hlavní iniciátor dokumentu Michael Lee zveřejnil jeho text na svých internetových stránkách. V dokumentu se zejména píše: **„Prezident by měl zcela zrušit členství Spojených států v OSN, jakož i ve všech orgánech, specializovaných agenturách, komisích a dalších útvarech formálně spojených s OSN.“**

Podstata návrhu je, že Spojené státy musí zcela zastavit financování OSN a všech jejích specializovaných orgánů a agentur. **„Nesmí být vyčleněny žádné prostředky ani jinak poskytnuty finanční prostředky na vyměření nebo dobrovolné příspěvky Spojených států pro Organizaci spojených národů nebo jakýkoli orgán, specializovanou agenturu, komisi nebo jiný subjekt formálně přidružený k Organizaci spojených národů, s výjimkou možnosti vyčlenění prostředků na usnadnění ukončení členství Spojených států,“** - uvádí se v návrhu zákona. V roce 2022 přispěly USA do rozpočtu OSN celkem 18 miliardami dolarů, což je zhruba třetina celkových výdajů organizace v tomto roce.

Je zřejmé, že úplné zrušení financování OSN by znamenalo, že Spojené státy ztratí svůj status člena OSN. Pokud se USA chtějí do OSN vrátit, mohou tak učinit pouze se souhlasem Senátu. Výslovně je stanoveno, že USA by se měly okamžitě stáhnout z účasti na mírových misích OSN.

V dokumentu se uvádí, že USA by měly nejen opustit OSN, ale také odstoupit od těch mnohostranných dohod, smluv a úmluv, které byly v rámci OSN jednou připraveny a podepsány: **„Spojené státy ukončí veškerou účast na jakýchkoli úmluvách a dohodách v rámci OSN nebo jakéhokoli orgánu, specializované agentury, komise nebo jiného subjektu formálně přidruženého k OSN. Jakékoli zbývající funkce v rámci těchto úmluv a dohod nebudou vykonávány.“**

A nakonec „třešnička na dortu“! Návrh zákona požaduje, aby se sídlo světové organizace v New Yorku, které má extraterritoriální status, vrátilo do jurisdikce ame-

rických úřadů. A také zbavit zaměstnance OSN diplomatické imunity. Z toho vyplývá, že činnost OSN bude zcela ochromena. A i kdyby se OSN po vystoupení USA v nějaké podobě zachovala, přemístění sídla organizace na jiné místo (řekněme do Švýcarska) si vyžádá čas a značné finanční prostředky.

Někteří pozorovatelé se domnívají, že zákonodárná iniciativa republikánských senátorů je pokračováním kurzu Trumpovy administrativy na snižování rozpočtových výdajů na zahraniční politiku. A že návrh zákona nakonec inicioval Trump a jeho tým. Jiní se domnívají, že Washington nepůjde tak daleko, aby OSN zcela a natrvalo opustil. Že návrh zákona směřuje k tomu, aby Washington prosazoval v OSN tvrdší politiku. A že USA mohou opustit jen některé specializované organizace a agentury OSN (jako to hodlají udělat s WHO).

Zastánců vystoupení USA z OSN je v Americe mnoho.

Někdy se mi vybaví i Sovětský svaz. V roce 1934 byl pozván jako řádný člen Společnosti národů a o pět let později z ní byl vyloučen. Podle některých amerických politiků a historiků to SSSR nejen neoslabilo, ale naopak mu pomohlo lépe se připravit na válku s nacistickým Německem.

Ukázalo se, že i dříve se v americkém Kongresu opakovaně objevovaly pokusy omezit účast USA v OSN nebo dokonce z této organizace zcela vystoupit. V roce 1997 předložil známý americký politik, kongresman Ron Paul z Texasu, ve Sněmovně reprezentantů USA návrh zákona HR1146 nazvaný „Zákon o obnovení americké suverenity“. Mimochodem, současný návrh zákona Michaela Leeho, o kterém jsem se zmínil výše, je pozoruhodně podobný návrhu zákona Rona Paula.

Podobné iniciativy se objevily i za prezidenta Joea Bidena. Žádný z pokusů o přijetí zákona o vystoupení USA z OSN dosud nebyl úspěšný. Zajímavé je, že v USA byly opakovaně prováděny průzkumy veřejného mínění a rozdíl v poměru odpůrců a příznivců členství USA v OSN byl vždy menší než 10 procent.

Pokud Trumpův tým zahájí vhodnou osvětovou kampaň, mohli by se takoví odpůrci v USA stát většinou Američanů.

Podle mého názoru to Trump myslí s vystoupením Spojených států z OSN vážně.

Prof. Valentin Katasonov, 25. 2. 2025

Překl. st. hroch

<https://www.fondsk.ru/news/2025/02/25/soedinyonnye-shtaty-khotyat-otmetit-yubiley-oon-vykhodom-iz-organizacii.html>

P.S.: Nechci vyvolávat duchy, ale mám tušení, že tato snaha má v pozadí i další záměr – zbavit se práva veta Ruska a Číny v RB OSN (pozn. překladatele).

Lidé se mě ptají, co bychom měli dělat uprostřed halasu různých zdrojů kolem mnichovské konference a rostoucí „informační smršti“ ze strany USA a Trumpa.

Budu stručný: Nic. Vůbec nic, jen pozorně sledovat a vyhodnocovat dění.

Trochu to rozvedu:

Je třeba udělat krok zpět, abychom se nenechali vtáhnout do tohoto „víru informační a politické smršti“. Podívejte: Trumpův „vír informační vánice“ začíná nabývat jasně definovaných nejen politických, ale i ekonomických obrysů. Tato „smršť“ se začíná týkat peněz. Otázka „placení za hostinu“ se stává aktuálnější než kdy jindy.

Svou myšlenku ještě rozšířím:

Trump nám zatím nemůže předložit žádný rozumný návrh a vše, co se nyní děje, je klasická informačně-politická manipulace s cílem rozhádat nás s Čínou a donutit nás „vzdát se“ Íránu. Trump si skutečně myslí, že se Íránu lze „vzdát“ podobně jako Ukrajině, což naznačuje. A k dohodám s námi nemá od Západu žádný mandát.

A ani to neudělá.

Ale je tu jedna nuance:

Vše, co se děje uvnitř euroatlantického prostoru a na co se zaměřil projev amerického viceprezidenta Vance v podobě, v jaké byl přednesen (troufám si tvrdit, že to není přesně to,

co chtěl původně říci), je klasickým příkladem prohlubování meziimperialistických rozporů.

Tyto rozpory chtějí imperialističtí predátoři Západu, a nejen Západu, zmírnit na náš, ruský úkor. Někteří – část americké politické třídy – se tím netají. Boj je tedy nejen mocenský, ale i smrtelný.

A je třeba tyto rozpory zmírňovat? To je to, co říkám:

Raději budeme stát stranou, „v předsíni“, a sledovat, který buldok bude vyhozen mrtvý zpod euroatlantického „koberce“. A řeknu to takhle: jsou tu velmi kuriózní možnosti. Není čas na strategické „sázky“.

Zatím je pro nás lepší pravidelně a pečlivě nahlížet do tohoto „euroatlantického obýváku“ a ptát se: „Je někdo naživu?“ A uslyšíme-li v odpovědi více než jeden hlas, opatrně opět, nicméně rychle, zavřeme dveře. Čekání ve skutečnosti nebude dlouhé. Systémová krize světového kapitalistického systému není teta, ale strýc. A jmenuje se Kirdyk Fredovič.

(Kirdyk – konec – amen; Fredovič – populární ruská přezdívka D. Trumpa.)

Finanční a spekulativní kapitalismus, jak napsal klasik, zrodil v sobě svého hrobaře. Ale ne toho, na kterého hřeší.

Už je to jasné?

Prof. D. Jevstafjev, 15. 2. 2025

Křídélko za hlas?

„Teď je čas stát na správné straně,“ hlásá předvolební plakát Fialovy koalice Spolu. Avšak která je ta správná strana? Možná ji ukazuje řetězec prodejen KFC. „Tady jste na správné straně,“ láká zákazníky české kotliny slogan tohoto řetězce s občerstvením se smaženými kuřecími křídélky. Snad se nedal do předvolebního holportu s koalicí Spolu a nesponzoruje ji?

Že by hlas voliče měl cenu smaženého křídélka?

(SZ)

Dobrovolník

„Věřím, že v případě, že dojde-li k nejhoršímu, pak budeme ochotni vzít zbraň do ruky...“ pronesl mimo jiné český prezident, generál, parašutista, vyškolený záškodník v týlu nepříteli, motorkář Petr Pavel. Jeho slova magicky zapůsobila. Podle našich mainstreamových médií, hlásí se již první dobrovolníci.

Mezi nimi je prý i jistý Josef Švejk z Nového Města pražského...
Nechť ho šlechtí hrdinství na bojovém poli cti a slávy!

(SZ)

V jednotě je síla aneb Všechno je jednou poprvé

Vážení přátelé, soudružky, soudruzi, sympatizanti, čtenáři..., obracím se na vás s prosbou a výzvou o spolupráci.

V minulých letech naše městská organizace komunistické strany v Čelákovicích pořádala každoročně 9. května v Den vítězství pietní akty u pomníčků padlých při příležitosti ukončení druhé světové války a osvobození Československa od nenáviděných okupantů.

Od covidu pak, jako pietní štafetu za pomníky a pamětními deskami v Čelákovicích a okolních obcích nazvanou „Ani pomník bez kytičky!“, a to i za účasti zastupců Ruské a Běloruské republiky.

Letos poprvé v letité historii tento tradiční pietní akt proběhne den předem - 8. května.

Důvod je zcela prostý.

Za několik týdnů si budeme připomínat 80. výročí ukončení nejstrašnější války v dějinách lidstva a osvobození Českoslo-

VÝZVA

venska od nacistických vrahů, především zásluhou vojáků Rudé armády.

Na tento den se připravují pietní akty na pamětních místech v hlavním městě, které vyvrcholí v 17 hodin na Olšanských hřbitovech u pomníku na Centrálním pohřebišti vojáků Rudé armády.

Nedávná masová účast na pietním aktu u příležitosti vítězství Rudé armády v památné bitvě u Stalingradu při akci „Stalingradská stuha“ ukázala, že když se lidé společných zájmů spojí, tak je v jednotě opravdu síla.

Síla, které se naši političtí protivníci obávají více, než jsou ochotni přiznat.

Proto se na vás obracím s prosbou a vyzývám všechny organizátory pietních aktů, zejména ve středních Čechách a místech dostupných Praze, aby své tradiční akty přesunuli na jiný den, a svou účastí podpořili co nejvíce pietní akty v Praze.

Vám to tolik neublíží, ale když z vašich 10 až 15 občanů ve vesnicích a menších městech, alespoň jedna pětina podpoří pietní akce v Praze, tak to bude velká masa lidí, která o sobě dá hlasitě vědět.

Nastávající výročí, ale zejména miliony obětí - vojáků i nevinných civilistů si naši úctu a vzpomínku beze sporu zaslouží.

Prosím o šíření mé výzvy všem organizátorům a slušným občanům.

Vladimír Duník,
Čelákovice

MÁJOVÁ SETKÁNÍ

Svátek práce - 1. máj
si v Praze připomeneme a oslavíme společně

1. května od 10 hodin
na Střeleckém ostrově

Akce k Pražskému povstání a osvobození:

5. května v 10:30 hodin Most Barikádníků
ze strany Prahy 7, a následně Praha 8

5. května ve 14 hodin
na Kobyliské střelnici

7. května se ve 14 hodin
sejdeme na Vokovickém hřbitově

A pietní akty v Praze pořádané 9. května
v DEN VÍTĚZSTVÍ

u příležitosti 80. výročí ukončení druhé světové války a osvobození Československa od nenáviděných fašistických vrahů

10 hodin Olšanské hřbitovy
Centrální pohřebiště vojáků Rudé armády

12 hodin Náměstí Kinských
na místě, odstraněného "smíchovského tanku"

Odtud přesun účastníků na Klárov
14 hodin Klárov

Odtud přesun na Letnou a následně po 16 hodině poslední přesun znovu na Olšanské hřbitovy

17 hodin Olšanské hřbitovy
Čestné pohřebiště vojáků Rudé armády,
kde vyvrcholí pietní akce slavnostního dne

**Přátelé, vlastenci, přijďte společně utčit
památku hrdinů všech národů Sovětského
svazu, kteří v řadách Rudé armády padli
při osvobozování naší vlasti!**